

Lord
genaamd
De groote

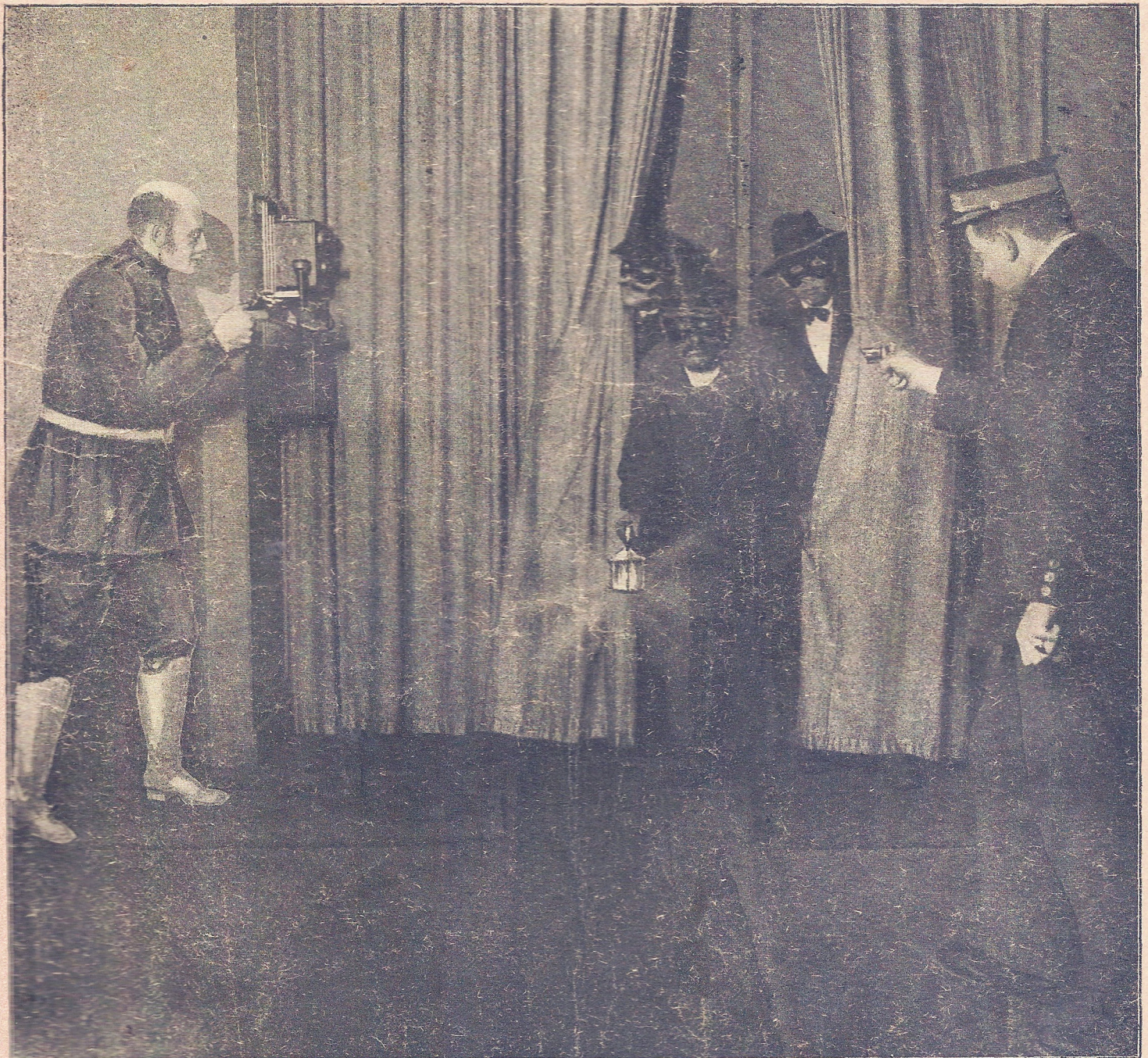

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 256

Het avontuur eener Russische Prinses

20 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

HET AVONTUUR EENER RUSSISCHE PRINSES.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden. —

HOOFDSTUK I.

Een nachtelijke ontmoeting.

Het was omstreeks twaalf uur in den nacht van een warmen Junidag.

De straten van Londen waren nog even druk als midden op den dag, uitgezonderd in de deftige wijken van het Westen, waar de meeste bewoners zich reeds ter ruste hadden begeven, en waar zich voor het meere deel slechts rijke heerenhuizen bevonden.

In de Victoria street bijvoorbeeld, waren de voorbijgangers weinig talrijk.

Nu en dan reed er een fraaie eigen auto voorbij, van tijd tot tijd afgewisseld door een met prachtige paarden bespannen équipage.

In een vrij breede zijstraat liep een eenzame wandelaar, in avondtoilet gehuld.

Hij scheen volstrekt geen haast te hebben en liep, met den hoed schuin achter op het hoofd, en een sigaret tusschen de lippen geklemd, zachtjes neuriënd voort.

Niet ver van de Victoriastreet bleef hij stilstaan, schijnbaar om een nieuwe sigaret aan te steken.

De wind scheen echter zijn lucifers telkens uit te blazen, want hij trad een vrij diepe en donkere portiek binnen van het laatste huis voor den hoek.

Hij stond daar eenigen tijd stil, met zijn rug naar de straat gekeerd, en scheen er eindelijk in geslaagd te zijn zijn sigaret aan te steken.

Raffles No. 256.

Hij stak de lucifers weder in zijn zak, knoöpte zijn pelerine-jas dicht, en liep kalm verder.

Maar juist toen hij den hoek van de Victoriastreet zou omslaan, trad hij haastig weder in de zijstraat terug, en stak toen voorzichtig het hoofd om den hoek.

— Ik wil er de opbrengst van mijn volgende nachtelijke onderneming onder verwedden, dat professor Nicholson bezoek heeft gehad! mompelde hij in zich zelf. Het is niet het uur om patiënten te ontvangen, en het zal dus wel een particulier bezoeker zijn!

De grijze oogen van den eenzamen wandelaar scheenen de duisternis te willen doorboren.

Hij hield den blik onafgewend gevestigd op een tamelijk smal en zeer oud huis, dat wel eenigszins afstak bij de fraaie omringende gebouwen.

Hij wist dat het toebehoorde aan professor Nicholson, een zeer bekend Londensch geleerde, die echter zeer teruggetrokken leefde, en slechts zeer weinig vrienden scheen te hebben.

De deur van het huis was zooeven geopend, en een oud, leelijk wijf, wier gelaat flauw beschenen werd door het licht dat uit de vestibule naar buiten straalde, liet een bezoeker uit, wiens gelaat niet te onderscheiden viel.

— Zou het misschien mijn doodsvijand zelf zijn? mompelde de man in de zijstraat voor zich heen. Neen,

daartoe is hij niet groot genoeg, en hij lijkt mij ook vrij wat breeder!

Juist op dat oogenblik werd de deur weder gesloten en liep de bezoeker haastig het smalle pad af van den kleinen voortuin, opende het hekje, en stond nu op het trottoir.

Hij haalde zijn horloge uit en keek toen links en rechts de straat af als iemand die naar een auto uitziet.

Hij behoefde niet lang te wachten, want vrij spoedig kwam er een huurauto aanrijden.

De man wenkt en het voertuig stond stil.

De wandelaar op zijn waarnemingspost beet zich op de lippen.

— Zou hij ontsnappen? Dat zou jammer zijn, — ik zou wel gaarne weten waar hij blijft! Waarschijnlijk is er vannacht weer het een en ander beraamd, dat het daglicht niet kan zien! Zou ik achter op de auto trachten te springen of zou ik mijn plan opgeven?

Het volgende oogenblik zou die vraag beantwoorden.

Want juist kwamen er nog eenige auto's aanrijden, die waarschijnlijk zooveel schouwburgbezoekers naar hun woning hadden gebracht, en nu weder naar de wijk van Picadilly Circus reden, waar zich de meeste theaters en variétés bevinden, om weer nieuwe vrachtjes machtig te worden.

Zoodra de bezoeker van professor Nicholson was ingestapt, verliet de man op den hoek zijn schuilplaats en wenkte op zijn beurt den chauffeur van de eerste de beste auto.

Hij wees op de eerste taxi, die juist wegreed, en zeide:

— Volg die auto — een goede fooi als je haar bij houdt! Je moogt haar in geen geval voorbijrijden en laat je wagen stilstaan zoodra die auto daar ginds stopt. Al was het op honderd meter afstand. Begrepen?

De chauffeur knikte.

De man stapte in en liet zich in de kussens vallen.

Wie was deze man, die er blijkbaar zooveel belang in stelde wie de nachtelijke bezoeker was van professor Nicholson?

Die man was Lord Lister, alias John Raffles.

Hij had dien avond zijn fraaie villa in de Regent Street verlaten, ten einde een nachtelijke onderneming voor te bereiden, en het toeval had hem weder in de

straat gebracht, waar zijn doodsvijand professor Nicholson, de geheime chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, woonde.

Reeds eenige malen had hij van aangezicht tot aangezicht gestaan tegenover dezen gevaarlijken boosdoener, den opvolger van professor Shydrift, die door toedoen van den Grooten Onbekende den dood had gevonden, en daarom had hij John Raffles een eeuwigen haat toegezworen.

Niet alleen daarom echter, maar ook omdat Lord Lister het reeds eenige malen gewaagd had, zijn misdadige plannen te dwarsboomen, en dat nadat hij pas het bewind over het machtige genootschap, dat over de geheele wereld zijn afdeelingen telde, aanvaard had.

En dit had niet alleen zijn prestige geschaad, maar het had hem tevens reeds een aantal zijner beste mannen gekost.

Dit alles overdacht John Raffles, terwijl de auto snel de Victoria street ten einde reed, en zich vervolgens over een der bruggen van de Theems naar een tamelijk armoedige stadswijk begaf.

De achtervolging had reeds bijna drie kwartier geduurd, alvorens de auto met een ruk stilhield.

Bijna op hetzelfde oogenblik was Raffles den wagen uit.

Hij fluisterde den chauffeur toe:

— Wacht mij hier even! Ik ben aanstonds weder terug. Hier hebt ge vast een halve guinje.

Hij wierp den man het goudstukje toe, schoof zijn hoed in zijn oogen, maar zorgde dat hij goed schuin kwam te staan, zette zijn kraag op en begon toen als een aangeschoten bonvivant struikelend en zwaaiend zijn weg te vervolgen.

Hij kwam juist bijtijds om te zien dat de man, die hij achtervolgd had, den chauffeur betaalde en vervolgens zijn sleutel stak in het slot van een deur die toegang gaf tot een oud vervallen huis.

Het licht van de elektrische lamp, die den taximeter verlichtte, had echter zijn gelaat beschenen, en Raffles had voldoende tijd gehad om er een blik op te werpen.

— Ik dacht het wel! mompelde hij, het is een der bendeleden, en als ik mij niet sterk vergis de aanvoerder van de Fransche afdeeling, Jacques Picaseau. Wat duivel doet hij op dit oogenblik in Londen? Daar steekt wat achter, John Raffles! Houdt een oogje in het zeil! Misschien biedt zich de gelegenheid wel aan

Nicholson een poets te bakken die hem heugen zal!

Juist toen hij deze bespiegelingen gehouden had, werd de deur van het huis gesloten.

Raffles prentte zich het nummer in het geheugen, terwijl hij steeds verder zwaaide.

Hij liep tot aan den hoek van de straat, die ongeveer tachtig meter verder was, en las den naam van het naambordje, daar hij te zeer in zijn gedachten verdiept was geweest, om acht te geven op den weg dien de auto gevolgd had.

— Niet bepaald een misdadigers-buurt, maar toch niet veel zaaks, bromde hij! Het was geen hotel waar onze vriend Picaseau was binnengegaan, waarschijnlijk logeert hij tijdelijk bij een zijner vrienden, of hij heeft daar een kamer gehuurd. Nu, wij zullen het spoedig genoeg zien.

Hij liep den weg weder terug, totdat hij zijn auto weder bereikt had.

— Breng mij naar den hoek van de Oxford Street en de Regent Street, zeide hij.

— Dat is bijna een uur rijden, mijnheer! riep de chauffeur verschrikt uit.

— De fooi zal in verhouding staan tot den duur van den rit, mijn vriend, was alles wat Raffles zeide. Rijdt zoo vlug mogelijk, dat bekort je de reis!

De chauffeur scheen dien raad te willen opvolgen, want hij reed zeer snel, zoodat de auto reeds drie kwartier later op de aangeduide plek stil stond.

Raffles gaf den chauffeur een groote fooi en zond den man weg.

Zoodra de auto uit het gezicht was, liep hij met snelle schreden de Regentstreet in, en volgde deze totdat hij

een fraaie en groote villa bereikte die geheel afgezonderd lag, en door een tuin van de straat was gescheiden.

Zoodra hij de zware voordeur geopend had, die er uitzag als de poort van een vesting, begaf hij zich naar de slaapkamer, een zeer fraai gemeubeld en ruim vertrek, legde zijn overgoed af, en schreed snel naar de bibliotheek, waar zijn vertrouwde vriend, Charly Brand, hem wachtte, verdiept in de lezing van de avondbladen.

De jonge man sprong vroolijk op, toen hij Raffles zag binnentreden, en riep uit:

— Ik ben blij dat je terug bent — het heeft veel langer geduurd dan ik dacht, en ik begon mij reeds ongerust te maken! Ben je geslaagd?

— Volkomen! Het was de moeite niet waard! Het was een zeer gemakkelijk slot, een gemakkelijke portiek, en een zeer gemakkelijke buurt! Kortom ik heb den wasafdruk in enkele seconden kunnen maken, en ik hoop dat wij er spoedig nut van zullen kunnen trekken!

— Maar hoe komt het dan eigenlijk dat je zoo lang bent weggebleven?

— Ik heb een omweg gemaakt!

— Voor je genoeg?

— Half om half!

— Wat ben je geheimzinnig! Heb je vrienden ontmoet?

— Vrienden? Neen, dat niet bepaald! Ik geloof ten minste niet dat wij mijnheer Jacques Picaseau tot onze vrienden kunnen rekenen!

HOOFDSTUK II.

Het plan.

Charly keek Raffles verbaasd aan.

— Jacques Picaseau? Ik geloof niet dat ik daar ooit van gehoord heb!

— Toch wel! Herinner je maar eens goed! Omstreeks zes maanden geleden hadden wij iets uitstaande met de kende der Raven, en daarbij hebben wij den naam van dien heer duidelijk hooren noemen!

Charly gaf zich zelf een harden klap op het voorhoofd.

— Dat is waar ook, riep hij uit. Het was anders waarijk geen zaak om te vergeten!

— Dat geloof ik ook niet, hernam Raffles.

— En heeft hij je herkend?

— Neen, hij heeft mij niet gezien, daarvoor heb ik goed zorg gedragen!

— Waar heb je hem gezien?

— In de Victoria street. Hij was juist voornemens afscheid te nemen van de oude helleweg, die professor Nicholson van zijn voorganger Shydrift als een kostbaar erfstuk heeft overgenomen!

— Toen heb je natuurlijk afgewacht wat er verder zou geschieden?

— Dat spreekt van zelf! Het was twaalf uur, en ik begreep wel dat Nicholson op zulk een tijdstip geen patiënten meer zou ontvangen. Hij nam een auto — ik nam er ook een. Hij reed naar de Blackpoolstreet — ik reed er ook heen. Hij stapte uit — ik noteerde zijn huisnummer.

— En wat heb je daar eigenlijk aan?

— Voorloopig in het geheel niets! Daar kom ik rond voor uit. Maar Jacques Picaseau is de leider van een der grootste misdadigersbenden te Parijs en als hij hier komt, dan heeft dat natuurlijk een bepaald doel. En dat doel moet belangrijk zijn, anders zou de meester hem zijn instructies wel langs telegrafischen weg of per brief zenden.

— En wat hebben wij aan die wetenschap of aan dat vermoeden?

— Nog niets, Charly! Ook dat beken ik. Maar zijn komst alleen hier, zijn bezoek aan professor Nicholson is voor mij ruimschoots voldoende om deze zaak te onderzoeken! Om kort te gaan, ik wil weten wat er gaande is! Misschien wordt er een groote aanslag beraamd, en dan zou het mij zeer veel waard zijn, als ik dien kon belemmeren. Het behoort tot een mijner weinige idealen om professor Nicholson zoo al niet aan de galg dan toch minstens voor eenige tientallen jaren naar de galgen te zenden.

Charly schudde het hoofd.

— Ik geloof niet dat het plan je volkomen instemming heeft? vroeg Raffles glimlachend.

— Het is buitengewoon gevaarlijk.

— Ja, wie zich met professor Nicholson in gevecht begeeft, die stelt zich bloot! hernam Raffles eenigszins ongeduldig, dat weten wij bij ondervinding! Maar die man is bepaald te veel! Als hij zeker wist wie ik was zou ik zeker geen week meer te leven hebben, want hij zou niet rusten voor hij mij door een zijner sluipmoordenaars overhoop had laten steken. Je zult dus wel met mij eens zijn, dat de wet van het zelfbehoud mij voorschrijft om te trachten de eerste te zijn!

— Maar dat heb ik je toch al tienmaal voorgesteld! riep Charly uit. Ik heb je aan de hand gedaan gezamenlijk naar zijn woning te gaan en daar den schurk eenvoudig een kogel door het hoofd te jagen, zooals men het een dollen hond doet!

— En ik heb daartegen mijn bezwaren wel tienmaal doen gelden! antwoordde Raffles kalm. Het is misschien zijn methode, maar het is de mijne niet! Als ik hem dood, dan wil ik ook dat de wapens gelijk staan! Niemand zal ooit kunnen zeggen, dat John Raffles een zijner vijanden verraderlijk overvallen heeft!

— Je bent wat al te kieskeurig uitgevallen, bromde

Charly ontevreden. Die man is geen mensch maar een duivel en wie hem het levenslicht uitblaast die doet er een goed werk mee!

— We zullen daar wellicht nog wel eens gelegenheid toe krijgen, mijn jongen, maar dan op een wijze die ons waardig is! Voor het oogenblik wil ik niet anders dan hem den voet dwars zetten. Komt hij daarbij voor den loop van mijn revolver, en is hij zelf gewapend — welnu, des te ergtr voor een van ons beiden!

— Heb je al een concreet plan?

— Ik ben voornemens dien Picaseau morgenochtend zoo vroeg mogelijk een bezoek te brengen. Misschien heeft hij in zijn woning wel een of andere aanduiding van de beraamde plannen op schrift!

— Dat mag ik voor je lijden, want als dat niet zoo is kun je het plan wel aanstonds opgeven! De bendeleden zouden zich liever de tong uit den mond laten rukken, dan een geheim van den Meester te verraden! Je weet hoe krachtig de tucht bij hen is!

— Dat weet ik, en ik ben er ook van overtuigd dat Picaseau niets zou loslaten! Ik reken er echter op, dat hij wel de een of andere aantekening zal hebben gemaakt.

— Die zal hij je natuurlijk niet goedschiks afstaan!

— Als hij dat deed, dan zou hij zeker niet aan het hoofd van een der grootste Fransche dievenbenden staan.

— Kan ik je helpen?

— Daar reken ik zelfs vast op, want het is immers wel mogelijk, dat onze Parijzenaar bij een zijner Londensche vrienden logeert.

— Zullen wij geweld gebruiken?

— Neen, als het eenigszins te vermijden is! De reden is duidelijk — als wij dat doen, dan is Nicholson natuurlijk op zijn hoede! Misschien zou hij zijn plan niet laten varen, wat het dan ook zijn mag, maar stellig zou hij de grootste behoedzaamheid in acht nemen! Het is dus verreweg het beste, dat wij zoo trachten te handelen, dat noch Picaseau, noch zijn lastgever iets bemerkten!

— Wij zullen ons natuurlijk moeten verkleeden?

— Hoe kun je dat nog vragen! Wij zullen ons zelfs zeer zorgvuldig moeten vermommen, want die Picaseau is een kenner, en heeft waarschijnlijk wel eens meer een valsche pruik gezien!

— Niet zoo goed als die van ons! riep Charlyforsch uit.

— Misschien niet, hernam Raffles glimlachend, maar wij zullen in ieder geval ons uiterste best moeten doen.

— In welk karakter zullen wij gaan?

— Wel, als beambten van de waterleiding, van de electriciteit, als verzekeringsagenten, als woninginspecteurs — het komt er eigenlijk niet veel op aan! De hoofdzaak is dat wij in zijn woning kunnen komen zonder argwaan te baren, en dat wij er, eveneens zonder wantrouwen te wekken een klein onderzoek kunnen instellen! Het zal van de omstandigheden afhangen, hoe wij moeten optreden! Maar wat ook onze vermomming zal zijn — een voortreffelijke revolver zal er in ieder geval een der voornaamste onderdeelen van moeten vormen!

Raffles had zich in een stoel neergeworpen en zijn sigarettenkoker te voorschijn gehaald.

— En nu moesten wij maar eens over iets anders spreken, zeide hij opgewekt, of heb je soms te veel slaap?

— Volstrekt niet!

— Wat mij betreft, ik gevoel wel dat ik de eerste uren toch geen slaap zal kunnen vatten, hernam Raffles zuchtend.

Hij deed een zwaren haal aan zijn sigaret en vervolgde:

— Ik zie dat je de kranten hebt doorgelezen?

— Ja, ik had ze juist beëindigd.

— Staat er iets bijzonders in?

— Hoegenaamd niet.

— Is er ook in het buitenland niets noemenswaardigs voorgevallen? ging Raffles voort, terwijl hij Charly aandachtig aanzag.

De jonge man scheen zich even te bezinnen.

Toen riep hij uit:

— Te Parijs komt dezer dagen een Russische Prinses aan, die als zeer rijk en zeer schoon wordt afgeschilderd! Maar ik geloof toch niet dat je dat de moeite waard zult achten.

— Dat hangt van de omstandigheden af! Hoe is haar naam?

— Dunja Soboleff.

— Zij is dus ongetrouwd?

— Waarom? vroeg Charly onnóozel.

— Omdat een Russische vrouw, die getrouwd is, onveranderlijk en in alle gevallen ook den naam van haar man draagt en steeds laat vermelden, en als zij weduwe wordt neemt zij er ook den naam van haar oudsten zoon bij aan, den voornaam wel te verstaan.

— Dat is een heel ingewikkelde geschiedenis! riep Charly uit.

— Dunja Soboleff! herhaalde Raffles op zachten toon, terwijl hij peinzend in de lamp staarde. Waar heb ik dien naam wel meer gehoord?

Hij wachtte even, scheen eenigen tijd na te denken en hernam toen:

— Brengen de bladen geen bijzonderheden?

— Nog niet veel! Je kunt er trouwens weinig op aan wat de meeste bladen, die steeds tuk op sensatie zijn, op zulk een onderwerp voort fantaseeren. Maar in ieder geval staat het wel vast, dat zij uit den hoogsten Russchen adel afstamt en toegang had aan het hof, voorts dat zij betrokken is geweest in een kleine hofintrigue en Petrograd verlaten heeft, met het doel om er nooit meer terug te keeren! Zij reist met een vrij groot personeel en haar rijkdom moet werkelijk fabelachtig zijn!

— En geheel alleen?

— Geheel alleen!

Weer verzonk Raffles in nadenken.

Hij had zijn sigaret bijna geheel opgerookt voor hij opnieuw opzag en zeide:

— Er valt mij iets in, Charly! Zou het zoo dwaas zijn als Picaseau hier was gekomen om met Nicholson te beraadslagen naar aanleiding van de komst van die schoone Russische?

— Ik zie niet in waarom het onmogelijk zou zijn!

— Niet waar? Zij reist alleen, zij is jong, zij is een vreemdelinge, zij is een vrouw — redenen te over voor die schurken om te trachten hun slag te slaan!

Hij sprong op en liep met de handen op den rug eenige malen het vertrek op en neder.

Toen stond hij weder voor Charly stil en hernam:

— Hoe dit zij, wij zullen het morgen wel ontdekken! En ontdekken wij het niet — dan zullen wij toch naar Parijs gaan en een oog in het zeil houden! Het is zeer wel mogelijk dat ik mij met de gansche zaak per slot van rekening toch niet zou bemoeien als zij een ouden Franschen markies betrof, of mijnentwege een Russischen grootvorst, maar ik zou het nooit dulden als men een vrouw, alleen en zonder verdediging, tot het onderwerp van een lagen aanslag zou trachten te maken!

— Wij fantaseeren er maar weer op los en wij weten nog volstrekt niet of onze vermoedens juist zijn! riep Charly lachend uit. Ik erken echter, dat de kans inderdaad bestaat dat Dunja Soboleff, de rijke Russische prinses, tot slachtoffer van die bende boosdoeners is uitgekozen.

HOOFDSTUK III.

Op het spoor van den aanslag.

Den volgenden morgen, zeer vroeg in den ochtend, liepen twee mannen, gekleed als inspecteurs van de Gemeentelijke Centrale, door de Blackpoolstreet.

Het waren John Raffles en Charly Brand.

Zij hadden zich overtuigd, dat alle huizen in dit gedeelte van de stad van electrisch licht voorzien waren, zoodat zij geen kans zouden loopen, onverrichter zake te worden teruggestuurd.

Zoo bereikten zij het huis waar Raffles den avond te voren het Fransche bendehoofd had zien binnentreden.

Het was omstreeks acht uur.

Raffles belde aan, en de deur werd geopend door een slordig dienstmeisje, met rood haar, dat haar in slierten om het gezicht hing.

Zij keek de beide beambten verwonderd aan, en vroeg toen op brutalen toon:

— Wat moet jullie hier? Wie heeft je besteld?

— Wij zijn niet besteld, schatje, antwoordde Raffles, terwijl hij het dienstmeisje in de puntige kin kneep, en daarop zijn zware tasch met gereedschap van zijn schouder liet glijden. Wij zijn gezonden door het hoofdbureau.

— Om wat te doen?

— Om de leiding na te zien!

— De leiding? Er mankeert niets aan!

— Tut, tut! Daar weet jij niets van, kippetje, kwam Charly nu, terwijl hij het dienstmeisje in de gore wangen kneep.

De gediensstige geest scheen door deze liefkozingen, waarmede zij blijkbaar niet verwend werd, eenigszins zachter gestemd te worden, ten minste zij zeide schouderophalend en op onverschilligen toon:

— Jullie moeten het zelf weten. Waar moet je zijn?

— We moeten het heele huis doorzoeken, lief kind, antwoordde Raffles. Er is kortsluiting geweest in de buurt, en ik ben er zeker van dat er geen enkel licht brandt. We zullen maar eens eerst in de schakelkast

gaan zien.

In een oogenblik was Raffles bij de kleine schakelkast neergeknield en had haar geopend.

Een aanraking met een stalen Engelschen sleutel was voldoende om de kortsluiting te bewerken, waarvan zoeven sprake was geweest!

Hij kon er nu zeker van zijn, dat er in het geheele huis geen enkele lamp meer zou branden!

— Kom eens hier, kameraad! riep hij Charly toe. Wat zeg jij er van?

— Dat ziet er leelijk uit, zeide Charly, terwijl hij zich achter het oor krabte.

— Niet waar? De loodverzekeringen zijn doorgebrand! Ik weet zeker dat het licht hier in de gang niet zal willen branden. Draai den schakelaar maar eens om.

Charly gehoorzaamde.

De schakelaar tikte, maar het licht brandde niet!

— Ik heb het je wel gezegd! riep Raffles triomfantelijk uit. Nu zullen wij het heele huis moeten doorzoeken om de storing te ontdekken!

— Zit die dan niet in het kastje? vroeg het dienstmeisje.

— Wel neen, kuikentje! antwoordde Charly op vleienden toon. Wel zeker niet, poesje! Laat ons nu maar begaan, dan zullen wij de schade spoedig hersteld hebben!

— Maar de menschen zijn nog niet eens uit hun bed! riep het dienstmeisje verschrikt uit.

— Dat is jammer, maar daar kunnen wij geen rekening mee houden, dotje, hernam Charly. Wij moeten over een uur alweer ergens anders zijn, en wij hebben geen lust om een zware boete op te loopen!

— Slapen alle menschen hier in huis nog? vroeg Raffles op ongeloovigen toon.

— Allemaal niet, maar toch zeker wel twee of drie!

— Nu, wij zullen zoo zacht mogelijk te werk gaan! Zijn die drie personen dames?

— Dat moest er nog bijkomen! riep het dienstmeisje verontwaardigd uit. Gij zijt grappenmakers, dat moet ik zeggen!

— Wat is dit eigenlijk voor een huis? vroeg Charly.

— Wat zou het anders zijn dan een pension? vroeg het dienstmeisje ongeduldig.

— Is het vol bezet?

— Neen! Maar ik begrijp niet waar jullie je eigenlijk mee bemoeien!

— Het lieve prulletje heeft volkomen gelijk, riep Raffles op bestraffenden toon, terwijl hij zich tot Charly wendde. Je staat je tijd te verabbelen, kame-raad. Wij deden beter als wij maar aan het werk gingen! Wijs ons den weg maar eens, lief kind.

— Waar willen jullie beginnen?

— Van beneden naar boven! Dat is de aangewezen weg!

— Nu, we zijn hier in de vestibule. Daar is de keuken, daar is de kleine ontvangkamer en dat is de deur naar den kelder!

— Nu, laten wij dan maar beginnen!

De drie mannen traden eerst de ontvangkamer binnen en het scheen alsof zij als het ware rooken, dat het gebrek in de leiding hier niet school, want zij hadden het vertrek binnen enkele seconden al weder verlaten!

Een onderzoek in de keuken leverde even weinig resultaat op en verliep al even snel.

De twee gewaande electriciens bestegen de trap, op den voet gevolgd door het roodharige dienstmeisje.

Raffles wilde reeds een deurknop grijpen, maar het dienstmeisje vatte hem bij den arm en fluisterde verschrikt:

— Daar niet binnen!

— Waarom niet? Zijn er tijgers daar binnen?

— Neen, maar het scheelt niet veel — dat is de slaapkamer van de juffrouw!

— Goete hemel, dat was dan bijna een leelijke vergissing, zeide Raffles op gedempten toon. Dan moesten wij maar eens elders gaan zien. Wat is dat voor een vertrek?

— De woonkamer — maar wees alsjeblijft zoo stil als je kunt, want als de juffrouw voor haar gewonen tijd wakker wordt, zwaait er wat.

— Neen, kindlief, zeide Charly, terwijl hij zijn

woorden door een nieuw kneepje in de magere wangen van de groezelige gediensstige vergezeld liet gaan, we willen het niet op ons geweten hebben, je aan een berisping bloot te stellen! Laten we maar eerst weer verder gaan.

De tocht werd voortgezet.

Op de tweede verdieping liepen de twee mannen bijna tegen een bewoner van het huis aan, die, met den hoed diep in de oogen gedrukt, met een brommend uitgesproken verontschuldiging voorbij liep en spoedig uit het gezicht verdwenen was.

Maar toch niet zoo vlug, of Raffles had den man herkend, dien hij den vorigen avond uit het huis van Nicholson had zien komen en wiens gelaat hij bij het schijnsel van de auto-lantaarn eenige oogenblikken duidelijk gezien had.

— Wie was die meneer, die ons daar bijna van de been liep? vroeg Raffles, zoodra de straatdeur achter den vreemdeling in het slot was gevallen.

— O, dat was meneer Chabert, een Franschman!

— Een Franschman? En woont die hier al lang?

— Neen, hij woont hier heelemaal niet. Hij logeert maar een paar dagen bij een van zijn vrienden hier, mijnheer Crown. Maar ik begrijp niet, wat je daarmee te maken hebt!

— Niets, lief kind, in 't geheel niets! riep Raffles vroolijk uit. Louter nieuwsgierigheid! We zijn om een praatje verlegen, begrijp je? Is die mijnheer Crown ook niet thuis? Dan beginnen we maar met zijn kamer.

— Hij is niet thuis, maar dat helpt je niet, want hij sluit altijd de deur stevig uit, als hij heengaat.

— Maar nu moet de deur toch open zijn, want die Franschman, Habert of Babert, is na hem vertrokken! kwam Charly.

— Je vergist je man, zei het dienstmeisje snibbig. Mijnheer Chabert heeft ook een sleutel! Wou je soms nog meer weten?

— Meer weten? Ik wil niets weten! antwoordde Charly verontwaardigd. Maar als de kamer vrij was, konden we daar toch eens naar de fout in de leiding kijken! Waar is de kamer van mijnheer Crown?

— Hierboven, op de tweede verdieping, zijn visitekaartje zit op de deur. Maar ik zeg je immers dat je er niets aan hebt, want de deur is op slot!

Raffles had Charly snel een wenk gegeven, welke deze aanstonds begrepen had.

— Misschien heeft hij de deur wel bij ongeluk open-
gelaten! zei hij toen. Ik zal wel eens gaan kijken.

En meteen was Raffles de trap op.

Het dienstmeisje wilde hem volgen, maar daar Charly kalm bleef waar hij was en zelfs reeds aan de kruk van een deur morrelde, waarachter een der best betalende huurder sliep, aarzelde zij niet lang, maar bleef eveneens op dezelfde plaats.

Misschien weerhield haar zelfs nog een andere be-
weegreden, waaraan het knappe uiterlijk van den jon-
gen electricien niet vreemd was!

— Niet aan die deur komen! fluisterde ze verschrikt,
terwijl ze Charly bij den arm greep. Dat is de slaap-
kamer van een gepensionneerd kapitein en hij zou je
vermoorden als je hem vijf minuten te vroeg wakker
maakte!

— En dat zou je zeker erg spijten, schatje? vroeg
Charly, met een lonkje, dat het dienstmeisje tot in de
wortels van haar roode haar deed blozen.

— Dat zeg ik niet! zei ze toen, maar niet meer zoo
bits als zoeven.

— Maar je denkt het?

— Ook niet! Je bent een plaag; hoor! Maar waar
blijft je kameraad toch? Hij kan nu toch wel gezien
hebben of de deur open of dicht was?

— Valt je de tijd zoo lang?

Weer bloosde het dienstmeisje en ze speelde zenuw-
achtig met de punt van haar vuilen boezelaar.

Gelukkig bracht Raffles uitkomst.

Hij kwam de trap weder af en Charly zag aanstonds
aan zijn gezicht, dat zijn tocht niet vruchteloos was
geweest.

— De deur was dicht! riep Raffles teleurgesteld
uit, we zullen ergens anders moeten zoeken, kameraad!

— Had je dat niet alleen kunnen vinden — zoo'n
grootte vent! riep het dienstmeisje op verontwaardig-
den toon.

— O, is het al zoo laat! gekscheerde de gewaande
electricien, terwijl hij het nu bloedroode dienstmeisje
met den vinger dreigde. Ik ben te veel, hè? Ik ben het
vijfde wiel aan den wagen! Nu, misschien komt mijn
vriend nog wel eens terug — —

— Neen, dat vooral niet! kwam het dienstmeisje
haastig, en met een uitdrukking van angst op haar
sproetig gelaat. Ik heb al een vrijer!

Charly moest zich omdraaien, om niet in lachen

uit te barsten en ook op Raffles' gelaat vertoonde zich
een glimlach.

Toen hernam hij.

— Dat is erg jammer! Bij gelegenheid dan eens!
Misschien laat je vrijer je wel eens in den steek, den
een of anderen dag. Dan zal mijn kameraad hem ze-
ker graag remplaceeren. En nu moeten we voortmaken,
want we moeten nog verder op!

Het onderzoek werd voortgezet, en wonder boven
wonder werd het gebrek nu binnen enkele minuten
ontdekt!

— En kun je het nu niet maken? vroeg het dienst-
meisje, met een schuinschen blik op Charly!

— Neen schatje — dat kunnen we niet! antwoordde
Raffles haastig. Daarvoor hebben we heel andere in-
strumenten noodig. Er is kortsluiting en het duurt
uren voordat zoiets hersteld is!

— Dat is jammer! mompelde het dienstmeisje, half
onverstaanbaar.

— Wat zeg je? vroeg Raffles spottend.

— Ik zei niets! antwoordde de gediensstige.

— Nu, dan gaan we maar. Ik zal aan de Centrale
zeggen, wat er mankeert — misschien sturen ze mijn
kameraad wel!

De twee mannen daalden de trap weer af, terwijl
boven hun hoofd de dreunende stem van den vloeken-
den gepensionneerden kapitein te hooren was, die door
het gepraat op het portaal toch nog twee volle minuten
te vroeg was wakker geworden!

Zoodra zij op straat waren, vroeg Charly op zachten
toon:

— En — was de deur dicht?

— Ze was dicht!

— Maar ik meende aan je gezicht te zien — — —

— Ze was dicht, maar ik had haar binnen enkele
seconden open!

— Bravo! Je bent dus in het hol van den leeuw
geweest?

— Zeg maar van de hyena!

— En heb je er iets ontdekt?

— Ja! Het is juist zooals ik dacht — er is dezer dagen
een plannetje opgemaakt ten huize van professor Ni-
cholson, dat gister nacht zijn beslag heeft gekregen.

— Een inbraak zeker?

— Neen, dat niet.

— Toch geen moorddaanslag?

— Ook dat niet — tenminste als het te vermijden is! Het zal je misschien eenigszins verwonderen te hooren wat het dan wel is! Je noemde gisteren den naam van Dunja Soboleff, de Russische prinses, die met een groot

gevolg van bedienden te Parijs is aangekomen. Welnu — Nicholson heeft een plan beraamd, om haar te be-rooven, en daartoe Jacques Picaseau uit Parijs laten overkomen!

HOOFDSTUK IV.

Mijnen en contramijnen.

Een uur later zaten de twee vrienden, na hun vermomming te hebben afgelegd, naast elkaar in den grooten, grijzen renwagen van Lord William Aberdeen, die hen als een stormwind langs den weg van Londen naar Dover voerde, met bestemming voor laatstgenoemde havenplaats, waar zij tot iederen prijs de boot nog wilden halen, die over anderhalf uur naar Calais zou vertrekken.

De auto werd met vaste hand bestuurd door Henderson, den trouwen chauffeur van Lord Aberdeen, een reus met de schouders van een Hercules, den nek van een stier en vuisten als smidshamers zoo hard.

Raffles had zich, zoodra hij zekerheid had van de voornemens van professor Nicholson, geen seconde bedacht, maar aanstonds het besluit genomen, den chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel den voet dwars te zetten, niet alleen om den Meester een bittere pil te slikken te geven, maar ook om een alleenstaande vrouw met een edelmoedig hart te beschermen, van wie hij zich thans herinnerde, dat zij niet alleen in haar geboortestad Moskou, maar ook in andere Russische plaatsen schatten had uitgegeven tot verhooging van het levensgenot der in de duisternis der onwetendheid en der ellende rondtastende bevolking van *moesjiks* en arbeiders.

Reeds die omstandigheid alleen was voor hem voldoende, zich als haar beschermer op te werpen.

Wel had hij haar eenvoudig telegrafisch kunnen waarschuwen, maar wellicht zou zij die waarschuwing in den wind hebben geslagen, of, wellicht ook zouden de bendeleden ondanks haar voorzichtigheid maar al

te gemakkelijk spel met de alleenstaande vrouw hebben.

Neen, hij moest zelf handelen, dat was veiliger, en daardoor bereikte hij ook beter zijn doel — Nicholson in de wielen te rijden.

De voorbereidselen waren echter zoo snel in hun werk gegaan, dat Charly nog slechts weinig tijd had gehad tot het stellen van vragen.

Maar nu zij goed en wel in pijlsnelle vaart den weg naar Dover opreden, kon hij zijn nieuwsgierigheid niet langer beteugelen.

— Wil je me nu eens eindelijk vertellen, Edward, zoo begon hij, hoe het komt dat wij thans in een halsbrekende snelheid, die wel naar den zin van Henderson zal zijn, naar Dover stormen, nog geen vol uur nadat wij als electriciens het huis in de Blackpoolstreet verlieten?

— Dat wil ik, mijn jongen! Antwoordde Raffles glimlachend. Wij gaan er een stokje voor steken, dat Dunja Soboleff bestolen — en misschien wel zwaar mishandeld of, erger nog, gedood wordt!

— Maar waaruit moet het blijken, dat zij gevaar loopt, dat zij bestolen zal worden?

— Uit mijn kort bezoek in de kamer van dien mijnheer Crown, die in werkelijkheid ook wel een anderen naam zal dragen! Ik vond daar op de tafel, in een leeg sigarenkistje, een aantal mooi nagemaakte getuigschriften, die zeker in het Londensche hoofdkwartier van de bende gemaakt zijn, en wel ten behoeve van wat de Franschen een *valet de pied*, een eersten kamerbediende, noemen. Voorts ontdekte ik daar het adres van Dunja Soboleff: Avenue des Champs Elysées no.

12, Parijs, eenige aanteekeningen omtrent haar gewoonten, in 't Fransch — en op tafel een opengeslagen spoorweggid. Ten slotte een kort briefje over de prinses, ondertekend met het symbool van de Centrale bende — een sleutel.

— En daaruit heb je afgeleid — — —?

— Het eenige wat er uit af te leiden viel, namelijk dat er een complot op touw is gezet, waarin Dunja Soboleff tegen wi en dank de hoofdrol moet vervullen. In den spoorweggid stak een papiertje, met treinaansluitingen voorzien. Daaruit bleek mij, dat de schurk Picaseau, die zich als kamerbediende bij de prinses moet komen aanmelden, vanmiddag uit Londen vertrekt.

Je ziet dus, dat ik er goed aan deed, ons vertrek aanzienlijk te bespoedigen!

— Ik zie niet goed in — — — begon Charly aarzelend.

— Het is toch duidelijk genoeg! Wij moeten met de prinses gesproken hebben voor die schurk zich aanmeldt!

— Dan laat je hem zeker aanstonds arresteeren?

— Dat zou al heel weinig helpen, en het is zelfs de vraag of de Parijsche politie daartoe zou overgaan, alleen op de aanwijzingen van een vreemdeling, die natuurlijk moeilijk kan bekennen dat zijn verdenkingen alleen berusten op ontdekking van een reisgid en een paar aanteekeningen!

— Maar in ieder geval zou de prinses den man niet in dienst nemen!

— Dat is zeer wel mogelijk. Maar ik hoop — dat ze het *wel* doet!

— Wat zeg je daar? Ze zou welbewust een gevaarlijken schurk in haar onmiddellijke nabijheid dulden?

— Ho, ho — wij zijn er ook nog!

— Toch niet voortdurend!

— Onophoudelijk, Charly, onophoudelijk!

— Dat begrijp ik niet! Wij kunnen haar toch niet als klissen op het lichaam hangen, of haar volgen als haar schaduw?

— Wij zullen steeds bij haar zijn, en toch zal het niet opvallen, Charly! Ik zal je niet langer in de onzekerheid laten — ook wij zullen ons voorstellen als mannen die bij haar in dienst willen treden — alleen zullen wij de ware reden noemen!

— En als zij weigert?

— Dat zou mij spijten. Dat zou onze plannen niet in duigen doen vallen, maar ze toch ernstig bemoeilijken, want dan kreeg Picaseau een grooten voorsprong! Ik hoop echter de prinses tot mijn zienswijze over te halen, n.l. dat het een prachtige zet zou zijn, als wij er in slaagden, weer een aantal leden van het Genootschap van den Gouden Sleutel onschadelijk te maken. Ik geloof dat zij een standvastige, moedige vrouw is, die ons bij ons plannetje wel zal helpen.

— Maar veronderstel eens, dat zij het zekere voor het onzekere kiest, en ons evenmin in dienst neemt als dien Picaseau?

— Dan zou zij nog volstrekt niet veilig zijn! Denk je dat Nicholson niet meer pijlen op zijn boog heeft? Als de aanval op die wijze niet zou lukken, dan zou hij eenvoudig een kleine omtrekkende beweging maken en den stormloop op een ander punt herhalen. Hij is er de man niet naar, zich zoo spoedig gewonnen te geven!

— Zou hij zelf de onderneming leiden — in persoon, bedoel ik?

— Dat weet ik niet. Het is niet onmogelijk, waar het om een paar millioen francs gaat!

— Een paar millioen francs! herhaalde Charly verbluft. Heeft zij zulk een bedrag dan steeds bij zich?

— Ja — aan juweelen!

— Maar dan zal de gewaande *valet* het gemakkelijk alleen af kunnen!

— Dat valt te betwijfelen! Je kunt er zeker van zijn, dat de prinses die juweelen veilig bewaart! Neen, er zal wel een plan bestaan, om des nachts de deur te openen voor eenige medeplichtigen en dan de brandkast te forceeren.

— Welke rol heb je ons toebedacht?

— Wat zou je denken van een kok?

— Ik heb er niets tegen! En jij?

— Ik gevoel mij wel aangetrokken tot de taak van *maitre d'hôtel*, wat wij een *bottelier* noemen.

— En Henderson?

— Dien laten wij zoo mogelijk buiten spel.

— Ken je het huis no. 12 in de Champs Elysées?

— Ja, het is een zeer fraai heerenhuis op den hoek van de Rue de la Boétie. Vroeger moet het aan een minnares van Napoleon III hebben toebehoord.

Charly zweeg en liet zich achterover in de kussens vallen.

Voor hem was het avontuur niet alleen vol eigenaardige gevaren maar ook vrij duister.

Hij zag evenwel in, dat, nu de reis eenmaal begonnen was, Raffles er niet aan zou denken, zijn plannen op te geven.

Hij had het er op gezet, zijn vijand Nicholson opnieuw in den weg te treden en geen aardsche macht zou hem daarvan terughouden.

Intusschen vloog de renauto langs den breeden weg.

Onverstoorbaar, als een beeld zoo onbeweeglijk, zat Henderson achter het stuurwiel.

Toen de wagen ten slotte met een sierlijken boog de kade opreed, bleken de reizigers nog twintig minuten den tijd te hebben.

Eigenlijk was het te laat, om nog een zwaar stuk als een automobiel in te laden, maar ook nu verrichtten eenige groote fooien hun taak.

De reusachtige hefkraan greep de auto, hief haar, als ware het kinderspeelgoed, van de kade, terwijl Henderson op zijn plaats bleef zitten, en tilde haar op het voordek van de Kanaalboot.

Tien minuten later stak de boot van wal.

Het liep tegen half twee, toen het vaarttuig aan de pier van Calais ankerde.

De auto werd uitgeladen, terwijl Raffles en Charly zich naar een restaurant op de kade begaven, waar Henderson zich spoedig bij hen voegde.

Nadat de maaltijd gebruikt was, stapten allen weder in den renwagen, die hen zeker nog sneller dan de trein naar Parijs zou brengen.

Omstreeks half negen in den avond reed de auto voorbij de douanepost in de oude barrière van Frankrijks hoofdstad.

In stede van een hotel op te zoeken, reed Raffles, die thans zelf aan het stuurwiel had plaats genomen, en die zijn gelaat zoodra de duisternis was gevallen, een verandering had doen ondergaan, voldoende om hem onkenbaar te maken voor eventueele bekenden, naar een huis in de Rue du Bac, hetwelk hem toebehoorde, en waarin zich een groote verzameling vermommingen van allerlei aard bevond.

Bovendien bezat het twee geheime uitgangen, die hem in tijd van nood dienstig konden zijn.

Henderson reed de auto naar een groote garage in de buurt, terwijl Raffles en Charly het huis door een der geheime ingangen binnentraden.

Het huis was zeer oud en bezat een menigte kronkelende gangen, trappen, diepe nissen, breede vensterbanken en een kelder, die zich veel verder dan de fundamenten van het huis uitstreckte, daar hij tot bijna aan de Seine doorliep.

Deze kelder bevatte bovendien een uitgang, een zeer lange tunnel, welke den Grooten Onbekende reeds bij vroegere gelegenheden van het grootste nut was geweest.

Nadat de beide vrienden zich een weinig verfrischt hadden in de badkamer, keerde Henderson van zijn boodschap terug.

Een eenvoudige maaltijd werd gebruikt, samengesteld met behulp van den inhoud van de provisiekast, die ruimschoots voorzien was van allerhande geconserveerde spijsen en daarop maakten de beide vrienden zich gereed, hun opwachting te gaan maken bij de Russische Prinses.

— Is het eigenlijk niet wat laat voor een bezoek? vroeg Charly.

— Voor een bezoek in de gewone beteekenis van het woord is het inderdaad niet de aangewezen tijd, antwoordde Raffles glimlachend. Bedenk echter, dat wij in een zeer gewichtige zaak komen, die bovendien geen uitstel kan velen, daar de Franschman zeer waarschijnlijk reeds morgen vroeg zijn diensten komt aanbieden!

— Zou Dunja Soboleff inderdaad een bediende noodig hebben? Hij zal toch niet op goed geluk komen solliciteeren?

— Dat acht ik buitengesloten. De man zal door een of anderen medeplichtige op de hoogte zijn gebracht van de omstandigheid dat de prinses een nieuwen bediende noodig had. De organisatie van de bende is volmaakt, Charly! Het hoofdbestuur weet en ziet alles, zoo lijkt het wel!

— Als het dan ook ons maar niet ziet! riep de jonge man uit.

— O, dat is een andere zaak! hernam Raffles kalm. Wij zijn, hoop ik, wel tegen hen opgewassen. Ben je gereed?

— Ik ben geheel en al tot je dienst!

— Op weg dan! Henderson, je kent den weg hier immers nog wel?

— Welzeker, Mylord! Alsof ik er geboren en getogen was! antwoordde de brave chauffeur.

— En hoe gaat het met je kennis van de Fransche taal?

Henderson krabde zich met een verlegen gelaat achter het oor.

— Daar is het iets minder goed mede gesteld, Mylord! antwoordde hij toen.

— Maar je weet toch wel de namen van de voor- naamste levensmiddelen?

— Dat zal wel gaan, Mylord!

— Goed zoo! Vul dan onzen voorraad aan met een weinig van dat onovertreffelijke Fransche brood, wat nergens ter aarde te vinden is, haal wat koffie, thee en versche vruchten, en zorg, dat wij hier een behoorlijk souper vinden. In een hotel zullen wij ons ditmaal maar liever niet begeven.

— Maar als de prinses ons nu eens dadelijk in dienst hield? riep Charly uit.

— Dat zal zij wel niet doen. Dat is de gewoonte

niet. Bovendien wil ik eerst zorgen, dat onze aftocht goed gedekt is en dat doen wij het beste als wij een nacht in dit huis doorbrengen, ten einde ons te overtuigen, dat alle aftochtswegen in goede orde zijn! Reken er dus maar op, Henderson, dat wij over een paar uren terug zijn!

— Ja, Mylord.

— En zie in dien tusschentijd de electriciteit installaties maar eens na.. Wellicht zijn zij in al dien tijd een weinig stram geworden!

— Ik zal er voor zorgen, Mylord!

— Bonsoir, Henderson!

— Tot wederziens, Mylord!

De twee mannen verlieten het huis en riepen op straat een auto aan.

De chauffeur kreeg het adres van de Russische prinses en de auto snorde door de helder verlichte straten van de Lichtstad.

HOOFDSTUK V.

Dunja Soboleff.

Bijna een half uur later stond de auto stil voor een zeer groot en fraai huis, op den hoek van de Avenue des Champs Elysées en de Rue de la Boétie gelegen.

De hoofdingang bevond zich aan de wereldberoemde Avenue, die haar gelijke niet bezit op de aarde, en was er van gescheiden door een soort van voorplein, omgeven door een hoog, zwaar verguld hek.

Als men daarvoor stond, ontwaarde men een schoon terras, overhuifd door een peristyle van wit marmer en aan weerszijden voorzien van een zware leuning, eveneens van wit marmer en bekroond met een prachtig gebeeldhouwde vaas, waarin groote palmen geplant waren.

Naar dit terras voerden twee oprijwegen, omzoomd door een grasband, die weer een aantal fraaie bloemperken afsloot.

Het heerenhuis, uit witte steen opgetrokken door een der eerste bouwmeesters uit de tijd van den Zonnekoning, maakte een overweldigenden indruk.

De chauffeur had zijn wagen tot stilstaan gebracht. Raffles en Charly stapten uit.

De chauffeur werd betaald en de wagen verdween in de duisternis.

Raffles belde aan.

Het duurde eenigen tijd, voor de deur van het huis openging en een deftige bediende, geheel in het zwart gekleed, te voorschijn kwam.

Dat zwarte gewaad bleek intusschen, toen de man naderbij kwam in het licht van de twee monumentale gaslantaarns, die dicht achter den ingang van het hek geplaatst waren, een soort zijden kaftan met korte panden te zijn, zooals zij door de bedienden in de rijke huizen der Russen gedragen worden.

Dat de man een Rus was, kon men ook duidelijk aan zijn gelaatsvorm met de uitstekende jukbeenderen en de eenigszins schuin geplaatste oogen zien.

Hij bleek echter zeer goed Fransch te spreken, toen

hij niet zonder verbazing en eenig wantrouwen in zijn stem vroeg:

— Wat wenscht gij, heeren?

— Wij wenschen uw meesteres te spreken, goede vriend, antwoordde Raffles.

— Op dit uur? riep de bediende verwonderd uit.

— Op dit uur! Het geldt een zeer belangrijke zaak, zeg dat aan uwe meesteres.

De bediende scheen te aarzelen.

Hij beschouwde de bezoekers nauwkeurig en zag dat er op hun uiterlijk niet het minste viel aan te merken.

Integendeel, zij zagen er zeer gedistingeerd uit in hun lange, zwarte overjassen, hun glimmende hooge hoeden, hun licht grijze slobkousen en wandelstok met gouden knop.

— Maar wie zou ik dan moeten aandienen? vroeg de bediende eindelijk, nog niet overtuigd.

— Dien twee Engelschen aan, die de prinses over een zeer gewichtige aangelegenheid aanstonds moeten spreken! Een aangelegenheid, die geen uitstel duldt!

De bediende haalde de schouders op.

— Ik zal het mijn meesteres gaan vragen, zeide hij. Ik kan u echter niet beloven, dat zij u zal ontvangen! Zeg mij dan ten minste uw naam!

— Die is van geen belang! Haast u wat!

De Rus scheen nu ook in te zien, dat de zaak dringend moest zijn, waarvoor twee zulke fijn gekleede heeren op zulk een ongewoon uur zijn meesteres kwamen bezoeken.

Hij opende het hek en liet de twee mannen binnen.

Daarop ging hij hen voor, besteed het terras, trad de huisdeur binnen en geleidde de twee bezoekers naar een zeer fraai gemeubeld ontvangsalon, helder verlicht door eenige elektrische lampen, die dicht tegen de zoldering van het vertrek waarn aangebracht.

— Wees zoo goed, hier even te wachten, zeide hij

toen. Ik zal mijn meesteres uw verzoek gaan mededeelen.

De man verliet het vertrek en de beide vrienden bleven alleen.

Raffles wierp een blik om zich heen en bekeek met het oog van een kenner de schoone kunstvoorwerpen die hij overal ontwaardde.

— Een kunstzinnige vrouw! mompelde hij toen. Zie die prachtige copie van de „Dorentrekker” eens, en ginds die „Rembrandt”, een origineel stuk, dat menig museum haar zou benijden! En daar dat afgietsel van de Venus van Milo, zoo schoon als ik er nog slechts zelden een zag!

De beide vrienden waren nog in de beschouwing van al deze kunstschaten verzonken toen de deur weder openging en er een vrouw binnentrad van ongemeene schoonheid.

Zij kon ongeveer dertig jaar zijn en aan haar trotsch opgerichte houding, aan haar oogopslag, aan haar gansche optreden was het duidelijk te zien, dat zij reeds lang gewend was, haar eigen weg te gaan, en geheel zelfstandig lange reizen te maken.

Zij was gekleed in een sierlijk toilet, een weinig gedecolleteerd, van donkerroode zijde, dat haar vorstelijke gestalte op het voordeeligst deed uitkomen.

Haar prachtig, blauwzwart haar was hoog opgemaakt en bekroonde als een helm het edel gevormde hoofd.

Zij bleef even op den drempel staan en keek de beide bezoekers met een vragenden blik onderzoekend aan.

Toen kwam zij eenige schreden naderbij en noodigde met een bevallig handgebaar de bezoekers uit, plaats te nemen.

Eenige oogenblikken bleef het stil in het vertrek.

En daarop klonk de heldere stem van Dunja Soboleff:

— Gij zult u wel kunnen voorstellen, mijne heeren, zeide zij in voortreffelijk Fransch, dat ik nieuwsgierig ben naar de reden, die twee vreemdelingen er toe gebracht kan hebben, mij op dit ongewone uur een bezoek te brengen!

— Dat begrijp ik, prinses, zeide Raffles, zich eveneens van de Fransche taal bedienend. Wij zouden het ook zeker niet gewaagd hebben, u zoo laat in den avond lastig te vallen, indien wij daartoe geen zeer grondige

redenen hadden.

Hij wachtte even en vestigde zijn doordringende, grijze oogen op het schoone gelaat van de Russin, die hem aandachtig aankeek.

Toen vervolgde hij:

— De zaak is, dat wij bij toeval een aanslag hebben ontdekt, die een schurk tegen u heeft beraamd!

— Tegen mij? riep de prinses verbaasd uit.

— Tegen u — of liever tegen uw juweelen en uw geld!

— En wie is de man, die dit plan koestert?

— Een Engelschman, een Londenaar!

— Zijn naam?

— Zijn naam — kan ik u niet noemen, prinses. Gij zult dit zonderling vinden, maar werkelijk, ik kan het niet, hoezeer ik ook innerlijk overtuigd ben dat hij de man is, die het plan beraamd heeft, om u te bestelen! Als ik zijn naam noemde, en gij waart op de hoogte van onze Engelsche toestanden, dan zoudt gij mij voor een gek verslijten, en mij verzoeken, heen te gaan!

— Hoezoo?

— De naam van dien man heeft een zeer goeden klank in Engelsche wetenschappelijke kringen, prinses!

— En hij zou het plan koesteren, mij te berooven?

— U te laten berooven, prinses! Hij heeft daartoe zijn ondergeschikten, die hem blindelings gehoorzamen!

— Wie zijt gij, heeren, dat gij dit weet? Gij zijt ongetwijfeld Parijsche politiebeamten?

— Wij zijn Engelschen, prinses!

— Dus beamten van Scotland Yard?

Een oogenblik aarzelde Raffles, voor hij antwoordde:

— Neen, prinses. Wij zijn geen politiebeamten! Noem ons — amateur-detectives, als gij wilt! O, ik begrijp het wel, gij zoudt wel dwaas zijn, mij op mijn woord alleen te gelooven! Welnu, ik voorspel u, dat zich morgenochtend een man bij u zal komen aanmelden, voorzien van goede getuigschriften, die zich zal aanbieden als kamerbediende! Die man is tamelijk klein van gestalte, breedgeschouderd, met glinsterende zwarte oogen. Misschien zal hij een pruik dragen, maar zijn eigen haar is ravenzwart.

Dunja Soboleff had met aandacht geluisterd, zonder een oog van Raffles af te wenden.

Zij was een weinig bleeker geworden, maar anders verried niets haar aandoening.

Zij speelde met den gouden ketting, die om haar slanken, sneeuwvitten hals hing, en scheen in gedachten verzonken te zijn.

Eindelijk sprak zij:

— Wie is die man?

— Een van de leden eener Parijsche dievenbende.

— Hoe weet gij dat hij komen zal?

— Ik vernam het gisteren te Londen.

— Hoe komt het dan dat gij er eerder zijt dan die man?

— Omdat ik aanstonds met een mijner snelste auto's vertrokken ben en aldus met een vroegere boot kon oversteken.

— En dat alles deed gij om mijnentwille?

— Niet in de eerste plaats om uwentwille, prinses. Ik deed het hoofdzakelijk omdat ik den ellendeling, die dit plan beraamde, tot mijn doodsvijanden reken, en zijn voornemens dwarsboom, waar ik maar kan. Gij ziet, dat ik volkomen eerlijk tegenover u ben — in dit opzicht.

— Dat waardeer ik, zeide Dunja Soboleff met een flauwen glimlach. Wilt gij mij niet zeggen, wie gij zijt?

— Dat zou geen nut hebben, prinses. Later zult gij het misschien vernemen, als wij de schurken gevat hebben.

— En wat raadt gij mij nu? Om aanstonds de Parijsche politie te waarschuwen?

— Ik vrees, prinses, dat gij daardoor de onderneming van de bandieten slechts zoudt uitstellen! Of de man, die zich morgenochtend onder valsche vlag bij u zal trachten in te dringen is aan de politie onbekend en dan zal zij hem aanstonds weder op vrije voeten moeten stellen, daar mijn getuigenis om bijzondere redenen niet op prijs zal worden gesteld, òf hij is maar al te bekend bij de Parijsche politie. Dan zal deze hem weliswaar opsluiten, maar nogmaals — ik vrees dat dit slechts uitstel van executie zou zijn. Voor hem, voor dien Pica-seau, zooals de bandiet heet, zou de chef, wiens naam er niet toe doet, tien anderen weten te vinden!

— Maar wat dan! riep de prinses uit. Gij zult mij toch niet willen aanraden, dien schurk in mijn huis als mijn bediende te dulden?

— Dat wilde ik u juist voorstellen, prinses!

Dunja Soboleff keek Raffles met groote oogen aan.

— Meent gij dat in ernst? vroeg zij toen.

— In vollen ernst!

— Maar dan zal hij op zijn gemak den diefstal kunnen voorbereiden!

— Dat zal hij, prinses! Ik vermoed zelfs, dat hij er medeplichtigen bij zal halen!

— En gij wilt — gij raadt mij — —

— Ik raad u, hem kalm zijn gang te laten gaan! Gij ziet mij verbaasd aan, maar ik meen wat ik zeg! Slechts als wij hem en zijn kornuiten op heeterdaad betrappen kunnen, bestaat de kans dat hij voor jaren achter slot gaat — en misschien ook de Londenaar, over wien ik zoeven sprak!

— Maar dat is zeer gevaarlijk! Hoe kan ik weten, wanneer hij zijn plan ten uitvoer wil brengen? riep de prinses uit.

— Dat kunt gij zelf zeker niet, antwoordde Raffles glimlachend. Maar daarentegen zal het kinderwerk zijn voor mannen — zooals gij er op het oogenblik twee voor u ziet!

— Wat wilt gij zeggen? vroeg Dunja Soboleff aarzelend.

— Ik wil zeggen, dat wij ons aanbieden, dien schurk in het oog te houden, op al zijn doen en laten acht te geven, hem als zijn schaduw te volgen — en toe te slaan als het oogenblik daar is!

— Maar hoe zou dat mogelijk zijn, als hij hier als bediende werkzaam is?

— Heel eenvoudig, prinses — door ons eveneens als bedienden aan te nemen! Ik ben een uitstekend bottelier, wat men in dit land een maître d'hôtel noemt, en mijn kameraad zoekt zijn wederga als kok!

Weer was het een oogenblik stil in het vertrek.

De Russische prinses had de beide mannen beurtelings lang en onderzoekend aangekeken.

Raffles scheen te raden wat er in haar gemoed omging.

Hij vervolgde op zachten toon:

— Ik geloof te begrijpen, wat u thans bezig houdt, prinses! Gij stelt u zelve de vraag, wat ons beweegt, en of wij wellicht zelve geen medeplichtigen zijn van den schurk, dien wij onschadelijk willen maken!

Hij stak zijn hand vlug in zijn binnenzak en haalde er een dikke portefeuille uit.

— Welnu! zoo ging hij voort, hier zijn 50.000 pond sterling in Engelsch en Fransch bankpapier. Ik verzoek u, dit geld te willen behouden tot op het oogenblik, dat u onze goede trouw onomstootelijk gebleken zal zijn, dat wil zeggen totdat wij de bandieten gevangen hebben! Als gij dit bedrag niet voldoende acht als waarborgsom, zal ik het verdubbelen!

De prinses was langzaam opgestaan, en keek Raffles nu met de grootste verbazing aan.

In haar schoon gelaat was een blos opgestegen, die echter snel weder verdween.

— Gij zoudt mij bijna twee en een half milloen francs als waarborgsom willen toevertrouwen? zeide zij toen langzaam. Weet gij wel, dat dit een buitengewoon hoog bedrag is voor — — — detectives?

— Amateur-detectives, prinses!

— Mijnentwege! Wilt gij mij zeggen, wie gij zijt?

— Neen, prinses. Niet voordat onze taak volbracht is. Wilt gij echter niet gehouden zijt, ons op ons woord te vertrouwen, nu wij als vreemdelingen tot u komen, daarom neem ik de vrijheid, u dit geld als waarborgsom aan te bieden.

Prinses Soboleff vestigde nogmaals een langen, onderzoekenden blik op het gelaat van haar zonderlinge bezoekers.

Plotseling nam zij de portefeuille op, welke Raffles op een kleine tafel had nedergelegd en stak ze hem toe.

— Behoudt dit geld! zeide zij levendig. Ik vertrouw

u! Gij hebt niet het gelaat van bedriegers, gij beiden! Als gij mij zoudt willen bestellen, zoudt gij ook zeker dezen weg niet gevolgd hebben. Ik volg uw raad, en een vreemdelinge, die gij niet eens kent, waarvan gij onschadelijk maken van de bandieten.

— Ik dank u, prinses! zeide Raffles eenvoudig.

— Gij dankt mij? riep Dunja Soboleff uit, maar dat zou de verkeerde wereld zijn! Ik dank u beiden, en van ganscher harte, dat gij u zooveel moeite getroost voor een vreemdelinge, die gij niet eens kent, waarvan gij wellicht nooit gehoord hadt!

— Uw naam had geen onbekenden klank voor ons, prinses! hernam Raffles glimlachend. Wij wisten dat gij een Russin met een kloeken aard en een moedig hart waart, anders zouden wij ook niet gepoogd hebben, u bij deze zaak te betrekken en getracht hebben, Picaseau en zijn makkers zonder uw hulp te vangen!

— En wanneer wilt gij uw taak aanvangen?

— Aanstonds, prinses! De bandiet moet ons hier reeds in functie vinden, anders zou hij zeker argwaan koesteren, en dat moet tot iederen prijs vermeden worden.

— Van avond dus?

— Van avond! Hebt gij een groot personeel?

— Twaalf bedienden, vijf vrouwen en zeven mannen.

— Zijn zij betrouwbaar?

— Zij zijn mij toegedaan tot in den dood!

— Zooveel te beter!

HOOFDSTUK VI.

De uitvoering van het plan.

Raffles dacht een oogenblik na en vroeg toen:

— Hebt gij iemand onder uw personeel tot wien wij ons kunnen wenden en dien wij in vertrouwen kunnen nemen?

— Ja zeker, mijnheer! Mijn bottelier is reeds dertig jaren in dienst van mijn familie! Gij kunt hem evenzeer vertrouwen als mij zelf!

— Dan moet hij mij zijn plaats afstaan!

— Hoe, wilt gij mijn bottelier worden?

— Hebt gij er iets tegen? Ik verzeker u dat ik u minstens even goed zal weten te bedienen als de beste maître d'hôtel!

— Is dat noodzakelijk?

— Het is in ieder geval de gemakkelijkste manier om ons doel te bereiken, prinses. Picaseau zal dan geen argwaan krijgen, ten minste wanneer hij uw bottelier niet kent!

— En uw vriend?

— Hij zal, met uw welnemen, de rol van chauffeur vervullen en ik geef u de verzekering, dat gij u aan hem even goed kunt toevertrouwen als aan uw eigen chauffeur! Weliswaar kent hij hier den weg niet, want hij is nog slechts zelden in Parijs geweest, maar dat doet er minder toe! Ik hoop dat gij gedurende den tijd van onze werkzaamheden zoo weinig mogelijk zult uitrijden!

— Dat belooft ik u! hernam Dunja Soboleff glimlachend. Ik begroet u dus van dit oogenblik af als mijn bottelier en mijn chauffeur en stel mijn eigen bedienden zoolang op non-activiteit.

— Zoudt gij dat aanstonds willen doen, prinses? Wij zouden n.l. den nacht reeds gaarne in uw huis willen doorbrengen. Het is noodzakelijk, dat wij de inrichting zoo goed mogelijk leeren kennen en in de eerste plaats moeten wij ons op de hoogte stellen van de plaats waar zich uw sieraden en uw brandkast bevinden!

— Ik zal u die aanstonds wijzen, mijnheer! Wees zoo goed mij te volgen. Ik zal dan aanstonds mijn bottelier en den chauffeur op de hoogte brengen, zij zijn mij beiden van harte toegedaan, en zij zouden den dood zelfs voor mij trotseeren als het noodig was.

Dunja Soboleff was opgestaan en ging Raffles en Charly Brand voor naar een ander vertrek, dat zich op de tweede verdieping van het prachtige heerenhuis bevond. De vensters van dit vertrek zagen uit op de Avenue des Champs Élysées. Het was ingericht als een werkkamer.

Dicht bij een der ramen stond een fraai beeldhouwd bureau ministre, en daarnevens een zeer groote boekenkast, welke beide meubels er op wezen, dat de eigenares van dit huis zich met nog meer dingen bezighield, dan alleen met het bezoeken van partijen, paardrijden en aan sport doen. In een hoek stond een kleine, maar stevige brandkast.

De prinses wees glimlachend op het meubel en zeide toen: Op het oogenblik bevindt zich in deze kast ongeveer 300.000 francs in goud en in bankpapier. Meestal heb ik zooveel geld niet in huis, maar ik heb toevallig juist gisteren met mijn rentmeester afgerekend en nog geen gelegenheid gehad het bedrag naar mijn bankier te brengen!

— En uw juweelen?

— Die bevinden zich in mijn boudoir.

— Waar bevindt zich dat vertrek?

— Naast mijn werkkamer.

— Staan beide vertrekken met elkander in verbinding?

— Ja, achter dat gordijn daarginds bevindt zich de tusschendeur.

— Bevindt zich uw slaapvertrek op dezelfde verdieping?

— Ja, naast het boudoir. De drie vertrekken staan met elkander in verbinding.

— Dat is alles wat ik noodig heb te weten, prinses, hernam Raffles. Gij hoeft u thans geen moeite meer te geven, de rest zullen wij beiden wel alleen uitvinden.

Inmiddels had Dunja Soboleff op een electrischen knop gedrukt, die zich naast de deur van de gang bevond.

Een oogenblik later trad een oud man met sneeuw wit haar het vertrek binnen en evenals de Valet de pied in Russische kleederdracht gehuld.

Hij droeg een wijde broek, hooge kaplaarzen van wit leder en een wijde, zijden kaftan, die met een wit lederen riem om zijn middel sloot.

Hij kruiste de armen over de borst, boog diep en bleef toen zwijgend voor zijn meesteres staan.

— Luister eens, Iwan, begon de prinses vriendelijk. Gij moet dezen beiden heeren gehoorzamen, alsof ik zelf degene was, die u de bevelen gaf. Hebt ge me goed begrepen?

— Ja, prinses, antwoordde de bottelier, zonder zich ook maar in het minst te verbazen.

— Welnu, deze beide heeren zullen uw plaats innemen en die van Mascha den chauffeur. De reden zal u naderhand wel duidelijk worden.

— En wat moeten wij doen? vroeg de oude man.

De prinses keek Raffles vragend aan.

— Wat hebt gij hierop te antwoorden? vroeg zij.

— Het is het beste, dat zij aanstonds het huis verlaten, en zich op een veiligen afstand houden, antwoordde Raffles. Het ware wel zoo gemakkelijk, als gij ons eenvoudig in dienst zoudt nemen, behalve het personeel, dat gij reeds bezit, maar dat is te gewaagd, zoolang ik niet zeker weet, dat niemand van uw bedienden de medeplichtige is van de schurken, die het op uw geld, misschien wel op uw leven voorzien hebben!

Dunja Soboleff maakte een gebaar van schrik.

— Gij jaagt mij vrees aan, mijnheer, zeide zij toen. Nu ik mij goed bedenk, valt mij in, dat ik reeds tweemaal mijn kamenier op luisteren betrapt heb.

— Hoelang is die kamenier in uw dienst?

— Omstreeks twee maanden!

— Hebt gij haar uit Rusland medegebracht?

— Neen, zij is een Parisienne! Ik verzeker u echter, dat hare getuigschriften voortreffelijk waren.

Raffles haalde de schouders op, terwijl er een minachtend glimlachje over zijn gelaat vloog.

— Getuigschriften zijn er om ze na te maken, prinses, zeide hij toen. Ik verzeker u, dat de bende, die deze aanslag op touw heeft gezet, een geheele verzameling getuigschriften bezit, zoo voortreffelijk nagemaakt, dat zelfs de bekwaamste schriftkundige moeite zou hebben om hun vervalsing aan het licht te brengen.

Dunja Soboleff legde de hand op het hart en keek Raffles verschrikt aan.

— Gij wilt dus zeggen, mijnheer, dat Jeanne Chaudois zich twee maanden geleden bij mij heeft ingedrongen met het opzet om mij te helpen bestelen?

— Dat durf ik niet verzekeren, prinses, maar verwonderen zou het mij niet, antwoordde Raffles. Hebt gij misschien de getuigschriften van dat meisje bij de hand?

— Zij liggen in mijn schijftafel.

De schoone Russin begaf zich naar haar bureau, opende een der laden en nam er een paar papieren uit, welke zij aan Raffles overhandigde. Deze wierp er een vluchtigen blik in en zeide toen:

— De getuigschriften zijn voortreffelijk, maar de onderteekening is onleesbaar! Hoe het zij, wij zullen maar uitgaan van de veronderstelling, dat de jonge dame de medeplichtige is van Picaseau en de zijnen! Vergis ik mij, zooveel te beter voor haar — maar ik geloof niet, dat ik mij vergis! Wij zullen in ieder geval een oogje in het zeil houden.

Onder het spreken had Raffles een snellen blik gewisseld met Charly. De jonge man trok een benauwd gezicht, daar hij de beteekenis van dien blik maar al te goed begreep.

Klaarblijkelijk was Raffles voornemens, hem deze verdachte kamenier op den hals te schuiven.

De bottelier was gedurende al dien tijd bij de deur blijven staan, zonder dat er een spier op zijn gelaat bewoog. Het gesprek was in de Fransche taal gevoerd, welke taal hij voortreffelijk verstond, maar het viel hem geen oogenblik in, zich er in te mengen of zelfs maar zijn verbaasdheid te toonen. Hij was een Russisch bediende van den echten stempel, d. w. z. dat hij zich liever in stukken zou laten hakken, dan te praten voor hem wat gevraagd werd.

— Is die kamenier op dit oogenblik in huis? begon Raffles weder, nadat hij de getuigschriften had teruggegeven.

— Neen, zij heeft een vrijen avond!

— Dat treft goed! Als zij terugkeert zal zij ons reeds hier vinden. En nu zullen wij spoedig aan het werk gaan, want het is reeds vrij laat. Vriend Iwan zal wel zoo goed zijn, ons zijn vertrek te wijzen. Als gij zelf, prinses, den chauffeur wegzendt, is alles in orde! Over een half uur zijn wij tot uw beschikking!

De beide vrienden bogen voor Dunja Soboleff en verlieten het vertrek.

Iwan wees hun den weg naar een vertrek op de bovenste verdieping van het huis, tamelijk groot en goed gemeubeld.

— Dit is mijn slaapkamer, mijnheer, zeide hij. Gij kunt dit vertrek als het uwe beschouwen.

Raffles keek den man glimlachend aan.

— Stelt gij er in het geheel geen belang in, wie wij zijn, en wat wij hier komen doen? vroeg hij toen.

— Wat de prinses doet is wel gedaan, zeide hij eenvoudig. Zij zeide mij, dat ik u moest gehoorzamen en dat is voor mij voldoende.

Hij wendde zich naar de deur om heen te gaan, maar Raffles riep hem terug.

— Ik zou wenschen, dat gij nog een oogenblik hier bleeft, zeide hij.

— Zooals gij wilt, mijnheer, zeide de bottelier.

Raffles had zijn tasch op de tafel gezet en nam er een aantal pruiken en andere voorwerpen uit. Daarop nam hij voor den spiegel plaats en begon zijn gelaat een geheele verandering te doen ondergaan, waarbij hij de trekken van den grijsaard tot model nam.

En met bijna bijgeloovige vrees zag de oude Rus, hoe de vreemdeling zijn dubbelganger werd. Hetzelfde kortgeknipte spierwitte haar, dezelfde borstelige wenkbrauwen, dezelfde vale tint en dezelfde breede, dikke neus.

Toen Raffles gereed was met zijn vermomming, wendde hij zich tot den bottelier, die met bleek gelaat had toegezien en vroeg: Kunt gij mij wellicht helpen aan het gewaad, dat gij daar draagt of anders aan een dergelijk?

— Zeker, mijnheer, zei hij, ik heb er nog twee zoo in gindsche kist.

De bottelier wees onder het spreken op een groote, gebeeldhouwde kist, die aan het voeteneinde van het breede houten ledikant stond.

— Dan zal ik u moeten verzoeken mij een van die kostelijke kaftans te leenen, gijng Raffles voort.

De bottelier opende de kist en nam er een livrei uit, zooals hij zelf er een droeg. In een oogwenk had Raffles de zijden kaftan en wijde broek aangetrokken en zelfs Charly had moeite de beide mannen van elkander te onderscheiden.

Wat de bottelier betreft, hij staarde Raffles aan, alsof hij een geestverschijning meende te zien. Daarop wendde Raffles zich opnieuw tot den grijsaard, die hem met open mond aankeek en zeide vriendelijk:

— En nu zal ik u moeten verzoeken dit huis zoo spoedig mogelijk te verlaten, want het is niet noodig, dat men hier twee Iwans ziet. Dat zou zelfs gevaarlijk zijn en ons geheele plan in duigen kunnen werpen.

— Ik zal over vijf minuten het huis verlaten hebben, mijnheer, zeide de Rus, die blijkbaar van de geheele zaak niets begreep, maar er geen oogenblik aan dacht tegenwerpingen te maken.

Hij verliet haastig het vertrek, terwijl Raffles de laatste hand aan zijn vermomming legde, en Charly op zijn verzoek naar een paar kaplaarzen zocht, welke hij ook spoedig gevonden had.

Een half uur later had Charly eveneens zijn voorkomen een zoodanige verandering laten ondergaan, dat het moeilijk zou vallen, hem van den chauffeur te onderscheiden. Ook deze bediende was een Rus, die tamelijk goed Fransch sprak.

Nauwelijks een vol uur nadat de beide mannen deze vorstelijke woning hadden betreden, waren de bottelier en de chauffeur verdwenen en hadden Raffles en Charly hun plaats ingenomen.

Het was geen oogenblik te vroeg, want korten tijd daarna keerde Jeanne Chaudois, de Fransche kamenier, terug.

De verandering was zoo snel en zonder opzien te baren in zijn werk gegaan, dat geen der bedienden er iets van gemerkt had, zelfs zij niet, die dien avond binnenshuis waren gebleven.

Jeanne Chaudois was een typische Parijsche kamenier, sierlijk gebouwd, klein, met een brutaal soubrettegezichtje, een sierlijke leest, en die zeer veel zorg aan haar toilet besteedde. Zij woonde binnenshuis, en haar kamer bevond zich niet ver van die van haar meesteres.

Dicht bij de keuken echter, een geweldig groot vertrek, waar zich een reusachtig fornuis bevond, speciaal uit St. Petersburg meegenomen, was het groote bediendenvertrek gelegen, waar het personeel zich meestal op-

hield, voor zoover het geen dienst behoefde te doen.

Daarheen begaf zich ook de kamenier, nadat zij zich in haar kamer van haar bovengoed had ontdaan.

Zij trof er Raffles zoowel als Charly Brand aan.

Het was een gevaarlijk oogenblik, maar de vermoening van de beide mannen bleek wederom voortreffelijk te zijn.

Jeanne knikte hen beiden even toe, blijkbaar zonder een oogenblik te vermoeden dat hier een persoonsverwisseling had plaats gegrepen.

Dadelijk daarop nam zij aan de tafel plaats en knoopte een gesprek aan met de keukenmeid, een bejaarde Russin van geweldigen omvang, die zich nooit buiten de keuken begaf, of het moest zijn om een praatje te houden in een dienstvertrek, hetgeen in dit bijzondere geval niet zonder bezwaren ging, daar zij slechts eenige woorden Fransch kende en de kamenier volstrekt geen Russisch.

Het was bij half twaalf toen er een schel overging, die boven de deur van het vertrek was aangebracht.

Het was het teeken voor de kamenier om haar meesters behulpzaam te zij bij haar toilet voor den nacht.

Daar de keukenmeid reeds eerder was verdwenen en ook de mannelijke bedienden zich ter ruste hadden begeven, bleven Raffles en Charly alleen achter. De Groote Onbekende wierp Charly een ondeugenden blik toe en vroeg toen:

— Hoe vindt je de kamenier?

Charly schoof onrustig op zijn stoel heen en weer en antwoordde toen aarzelend:

— Ik vind haar van uiterlijk tamelijk aardig!

— Dat is niet voldoende, mijn jongen!

— Wat meen je?

— Ik meen dat je haar bijzonder aantrekkelijk moet vinden!

— Hoe zo?

— Omdat het noodzakelijk is dat je verliefd op haar wordt.

— Is dat volstrekt onmisbaar, riep Charly verschrift.

— Ja, wij kunnen er niet buiten! Ik ben volkomen met je eens dat het kameniertje er heel bevallig uitziet.....

— Dat heb ik volstrekt niet gezegd!

..... maar ik kan er niets aan doen, dat ik haar wantrouw, ging Raffles onverstoort voort. Nu is

het bekend, dat de liefde mededeelzaam maakt en ik zal je dus moeten verzoeken, de rol op je te nemen van den verliefden chauffeur! Ik ben er van overtuigd dat je dat niet al te moeilijk zal vallen!

Charly slaakte een diepen zucht.

— Ik houd niet van zwarte vrouwen, zeide hij toen.

— Dan moet je voor dit maal maar eens een uitzondering maken, hernam Raffles kalm. Bedenk dat het voor een goede zaak is!

— Maak haar dan zelf het hof! riep Charly ongeduldig uit.

— Denk aan mijn witte haren, zeide Raffles, terwijl hij waarschuwend den vinger ophief. Ik ben een man van vijf-en-zestig jaar, je kunt dit van mij werkelijk niet vergen! Jij bent daarentegen piepjong en het nu eenmaal bekend dat chauffeurs verliefd plegen te worden op kameniers. Zoo staat er in alle romans, en zoo gebeurt het in alle comediestukken, en ik zie niet in waarom jij een uitzondering op den regel zou maken.

— Er is dus niets aan te doen?

— Mijn hemel! riep Raffles verontwaardigd uit. Men zou waarlijk denken dat ik je voorstel, sublimaat in te nemen of in de Seine te springen. Die kamenier is werkelijk zeer appetijtelijk en om kort te gaan ik begin er bijna spijt van te krijgen dat ik zelf de rol van chauffeur niet op me heb genomen. Ben je van plan te doen wat ik je vraag?

Charly bromde nog iets onverstaanbaars en antwoordde toen:

— Ik zal me maar weer opofferen! Maar ik herhaal je nogmaals — het is niet zooals het behoort, iemand te dwingen, genegenheid op te vatten voor een vrouw, wier haarkleur ons niet bevalt. Als ze nog maar blond of mijnentwege rood was geweest.

— Ik zal er voor zorgen dat de kamenier den volgende keer vuurrood is! hernam Raffles, zonder dat er een spier van zijn gelaat bewoog, en praat nu alsjeblijft niet langer tegen, maar begin je vast wat te oefenen. Je zou bijv. een aanvang kunnen maken met de keukenmeid, bij wijze van repetitie!

— Houdt je mij nog voor den gek op den koop toe? riep Charly boos.

— Daar denk ik niet aan. Ik raad je slechts ten beste. Je hebt in deze dingen nog weinig ervaring en waarom zou je, om je een gek figuur te besparen niet

beginnen met die brave dikzak, aan wie toch niets verbeurd is, omdat ze je niet zal verstaan en jij haar niet!

Charly wilde weer een boos antwoord geven, maar hij had er de gelegenheid niet toe, want er naderde vlugge schreden en het volgend oogenblik ging de deur open en trad de kamenier binnen.

Raffles gaf Charly een ribbenstoot en wierp hem een strengen blik toe.

Daarop plooid hij zijn gelaat tot een vriendelijken glimlach en zeide tot de bevallige Parisienne:

— Mascha zeide mij zoeven in vertrouwen, Mademoiselle, dat hij nog zelden zulke schoone oogen hadt gezien als de uwe!

De kamenier bleef midden in het vertrek stil staan en keek den gewaanden chauffeur verwonderd aan.

— Heeft hij dat werkelijk gezegd, oude heer? Zou hij werkelijk galant beginnen te worden, dat verbaast mij erg! Ik vind dat het tijd begint te worden!

— Niemand is te oud om zijn leven te beteren, hernam Raffles op plechtigen toon. Mascha had het echter niet alleen over uw oogen, maar hij hield ook een lange lofrede over uw prachtig haar! Hij bezwoer mij, dat hij zwart de eenige kleur vindt, welke een Parisienne past! Misschien mag ik het niet verklappen, maar hij is verzot op zwart haar.

Charly had Raffles ten paar maal een woedenden blik toegeworpen, maar deze had gedaan of hij er niets van bemerkte.

Integendeel, hij ging onverstoorbaar door:

— Hebt ge ooit gemerkt, Mademoiselle, dat die arme Mascha zoo verlegen is?

— Ja, dat is niets nieuws voor mij, antwoordde Jeanne.

— Dat is een zeer lastige karaktertrek, vindt gij ook

niet? Gij moet u verbeelden, dat onze brave chauffeur niets liever zou wenschen, dan morgenavond met u een kleine wandeling in het Bois de Boulogne maken! En dat durfde de sukkel u niet vragen, hebt gij ooit zoo iets bijgewoond?

De kamenier zette groote oogen op.

Inderdaad scheen Mascha, de chauffeur, niet aan overmaat van heldhaftigheid te hebben geleden. Jeanne keek den gewaanden chauffeur dan ook wel eenigszins achterdochtig aan en wendde daarop haar blikken naar Raffles.

— Het is voor het eerst, Iwan, dat je je met dergelijke zaken bemoeit, zeide zij. Tot dusverre was je altijd zeer preutsch.

Raffles haalde de schouders op en zeide: Men kan op zijn ouden dag nog wel van gedachte veranderen. Ik kon het niet langer aanzien dat Mascha niets durfde te zeggen en van liefde letterlijk verkwijnde!

— Deed hij dat werkelijk? vroeg Jeanne op spottenden toon.

— Hij deed het, zoöwaar ik leef. Hij heeft mij zoöeven bekend, dat hij reeds in vele nachten niet geslapen heeft, en alleen maar aan u heeft gedacht! Eergisteren had het maar een haar gescheeld of hij was met de prinses de Seine in gereden.

De kamenier sloeg de handen in elkaar van verbazing.

Charly stond er bij als een schoolongen die van zijn meester een standje heeft gehad in tegenwoordigheid van al zijn kameraden.

Hij lachte onnoozel en knikte Jeanne vriendelijk toe.

— Nu, het verheugt mij dat hij zoo veranderd is, hernam de kamenier met een spottend lachje, maar dat wil nog niet zeggen, dat ik op zijn voorstel inga. Wat een wandeling in het Bois de Boulogne betreft — daar zullen wij nog eens over denken.

HOOFDSTUK VII.

De nieuwe bediende verschijnt ten toone ele.

Het was den volgenden dag omstreeks 2 uur in den middag. Raffles en Charly hadden den nacht doorgebracht in de hun aangewezen slaapkamers, die naast elkander waren gelegen.

Wat den echten bottelier en den echten chauffeur betreft — zij hadden reeds lang het prachtige heerenhuis verlaten, zonder dat een der andere bedienden er iets van gemerkt had.

Henderson was bijtijds per telefoon gewaarschuwd en had zijn instructies gekregen.

De prinses was juist voornemens de kleine eetzaal te verlaten, waar zij de lunch gebruikt had, op voortreffelijke wijze bediend door haar nieuwen maître d'hôtel, toen er gescheld werd.

De Russin en Raffles wisselden een snellen blik met elkander.

Het was alsof zij beiden dezelfde gedachte koesterden.

Een oogenblik had Raffles gevreesd, dat hij zich misschien vergist had en dat de bandieten een ander plan hadden bedacht, maar nu was hij er zeker van dat degenen die gescheld had de langverwachte Picaseau was.

Toevallig was de kamenier in het vertrek toen de bel overging. Zij begaf zich snel naar de deur, toen Raffles haar terughield met de vraag:

— Waar ga je heen, meisje?

— Wel, er wordt gescheld! Ik wil de deur gaan openen.

— Sinds wanneer doet de kamenier dat? vroeg Raffles op strengen toon. Ik meende dat dit de taak was van den huisknecht!

Het jonge meisje wierp Raffles een kwaadaardigen blik toe, beet zich op de lippen en begaf zich toen naar het buffet.

Intusschen had de huisknecht, dezelfde die Raffles en

Charly den vorigen avond had binnengelaten, de deur voor den bezoeker geopend.

Het was een man met een donker uiterlijk, zwart haar en een geheel glad geschoren gelaat, op een twee kleine bakkebaarden na. Hij droeg een lichte overjas, glimmend gepoetste schoenen, en een fantasiehoed, dien hij beleefd voor den huisknecht aflichtte.

— Wat is er van uw dienst? vroeg de huisknecht.

— Ik wenschte uw meesteres te spreken, antwoordde de bezoeker. Hier is immers de betrekking van bediende open?

— Dat is zoo! Daartoe behoeft ge echter niet met mijn meesteres te spreken. Ik zal u bij den maître d'hôtel aandienen. Hoe is uw naam?

— Ik heet Joseph Laforge!

— Neem dan even plaats op die bank, dan zal ik uw komst gaan aanmelden.

De bezoeker nam plaats op de bank, welke de huisknecht had aangewezen, en zonder er eenig vermoeden van te hebben, dat Raffles over de leuning van de trap hem bespiedde.

Er verliepen omstreeks vijf minuten.

Toen keerde de huisknecht met den gewaanden bottelier weder terug.

De bezoeker was opgesprongen en kwam in onderdanige houding op Raffles toe.

Deze nam hem van het hoofd tot de voeten op, en vroeg toen afgemeten:

— Gij wilt hier in dienst komen?

— Ja, mijnheer.

— Hoe wist gij dat hier een plaats vacant is?

— Dat wist ik van den chauffeur Mascha, mijnheer. Ik heb hem eenige dagen geleden toevallig ontmoet en hem toen mijn nood geklaagd, dat ik zonder betrekking was. Hij deelde mij daarop mede, dat bij zijn meesteres een der bedienden wegens huwelijk vertrokken was!

- Hebt gij goede getuigschriften?
- Voortreffelijke, mijnheer!
- Waar hebt gij het laatst gediend?
- Bij graaf Lefebre uit Lyon, die sedert geruimen tijd te Londen woonde.
- Waarom hebt gij hem verlaten?
- Dat heb ik niet gedaan, mijnheer. Hij verliet mij — hij is dood.

De gewaande bottelier scheen eenigen tijd na te denken.

— Gij hebt toch zeker uw getuigschriften bij u, vroeg hij toen.

In plaats van te antwoorden stak de bezoeker de hand in den binnenzak en haalde er eenige papieren uit, welke hij Raffles zwijgend toestak.

Deze wierp er een blik in en hij moest bij zichzelf bekennen, dat de getuigschriften, als zij niet gestolen waren, uitstekend waren nagemaakt.

Hij vouwde de papieren langzaam weder op en overhandigde ze weder aan den bezoeker.

Hij onderwierp hem nogmaals aan een nauwkeurig onderzoek en vroeg toen:

- Kunt gij tafel dienen?
- Ja, mijnheer.
- Nu dan geloof ik dat we het maar eens zullen probeeren! Volg mij dan zal ik u aan de prinses voorstellen.

Raffles ging den nieuwen bediende voor en geleide hem naar het boudoir van prinses Soboleff. De schoone Russin was opgestaan van de sofa dicht bij het raam.

— Deze man wenscht in uw dienst te komen, prinses, zeide Raffles in voortreffelijk Russisch. Ik heb zijn getuigschriften gezien en ze zijn zeer goed. Hij heet Joseph Laforge, en hij is het laatst in dienst geweest bij Graaf Lefebre, dien hij slechts heeft verlaten om een reden, waarop hij geen invloed kon uitoefenen. — De graaf is n.l. gestorven. —

— En wat dunk je, Iwan? Zullen wij hem houden? vroeg de prinses langzaam, zonder een oog van den bezoeker af te wenden.

— Ik geloof wel dat wij het eens kunnen probeeren prinses, antwoordde Raffles.

De oogen van den nieuwen bediende flikkerden en hij moest ze spoedig nederslaan, om zijn zegepraal te verborgen.

— Nu, als gij dat meent, Iwan, dan zal ik hem in

dienst nemen! hernam de prinses. Wijs hem de kamer van Henri aan, die ons dezer dagen verlaten heeft, en zeg hem wat hij hier te doen heeft! Er zal wel een uniform zijn die hem past.

De prinses wierp den pas aangekomen bediende een genadig knikje toe, en deze verwijderde zich met tal van buigingen.

Enkele oogenblikken later was de man in zijn kamer geïnstalleerd en in de livrei van prinses Soboleff gestoken.

Raffles had zich aanstonds weer naar haar boudoir begeven, waar de jonge Russin hem vol ongeduld wachtte.

— Welnu prinses — die man is Picaseau, en ik ben er van overtuigd, dat de Parijsche politie er heel wat voor zou over hebben als zij hem op heeterdaad zou kunnen betrappen!

— Zijt gij er zeker van?

— Volkomen zeker, prinses.

— En gelooft gij niet, dat de politie hem kan arresteeren, voor hij een begin van uitvoering aan zijn plan heeft gegeven.

— Dat betwijfel ik. Picaseau is een zeer sluw heerschap en als de politie geen vat op hem heeft, dan valt er weinig aan te doen! Bovendien hoop ik dat deze man ons nog wel andere medeplichtigen in handen zal spelen. Gij zijt toch niet bevreesd, hoop ik?

De Russin schudde ontkennend het hoofd.

— Ik weet niet wat vrees is, zeide zij eenvoudig, en als ik u kan helpen met die schurken onschadelijk te maken, dan zal ik het zeker niet nalaten.

— Gij zijt een echte Russin, prinses, — een beter compliment kan ik u nu niet maken.

— En wat zijn nu uw plannen, als ik vragen mag?

— Om u de waarheid te zeggen, prinses, ik heb er geen! Alles zal er van afhangen, wat Picaseau zelf doet! Heb ik u reeds medegedeeld dat mijn vermoedens betreffende de kamenier nog versterkt zijn?

— Wat? Gelooft gij in ernst dat zij de medeplichtige is van dien man?

— Ik ben er thans bijna zeker van. In ieder geval zal mijn vriend, die thans de rol van chauffeur vervult, haar een weinig het hof maken, in de hoop dat wij daardoor iets omtrent haar plannen te weten kunnen komen.

— Maar mijn hemel! riep de prinses, lachend uit,

die goede Mascha. Hij wilde in het geheel niets weten van Jeanne Chaudois, en daarenboven was hij buitengewoon bleu! Ik meen wel eens te hebben opgemerkt, dat zij trachtte mijn chauffeur een weinig te vermenschen, maar tot dusverre leverde dit in het geheel geen resultaat op! Zij zal zich dus wel zeer verbazen over dien plotselingen ommekeer.

— Dat doet er minder toe! De hoofdzaak is dat hij er in slaagt, haar een weinig het hoofd op hol te brengen. Wat dien Picaseau betreft — dien zal ik wel voor mijn rekening nemen!

— Kunt gij u niet voorstellen, hoe hij te werk denkt te gaan?

— Wel eenigszins, prinses. Waarschijnlijk heeft het kameniertje, dat denkkelijk zelf lid is van de bende, hem op de hoogte gebracht van de inrichting van het huis en van de kansen om hier een goeden slag te kunnen slaan. Zoodra hij weet waar het geld en de juweelen zich bevinden, zal hij aanvankelijk wel trachten ze geheel alleen of met behulp van de kamenier machtig te worden, maar als hij ziet dat dit onmogelijk is, zal hij er wel anderen bij moeten halen.

— En hoe zal hij dat dan doen, denkt gij?

— Eenvoudig door des nachts de deur te openen voor een half dozijn van zijn medeplichtigen, die dan op hun gemak de brandkast kunnen openbreken, evenals het bureau en de zilverkast.

— Maar zouden zij dan met een geheel leger komen, riep de prinses uit.

— O, dat is niets bijzonders, hernam Raffles glimlachend. Ik kan u de verzekering geven, dat deze lieden in een andere stad — in Londen b.v. — menigmaal op dezelfde wijze te werk gaan.

— Maar hoe zult gij u dan te weer stellen tegen die groote overmacht, vroeg de prinses verschrikt.

— O, dat heeft weinig te beduiden, antwoordde Raffles. Gij moet niet vergeten dat wij het voordeel van de verrassing hebben!

— Maar gij zult met 2 tegen 6 moeten strijden!

— In ieder geval met drie tegen zes, want als het zoover is, zal ik de hulp inroepen van een mijner vrienden, aan wien ik u nog niet heb voorgesteld.

— Maar waarom zult gij de politie niet te hulp roepen, ging Dunja Soboleff voort.

— Dat zal ik alleen doen, als dat volstrekt onvermijdelijk is, prinses! antwoordde Raffles, terwijl er een

zonderlinge glimlach op zijn lippen speelde. Om u de waarheid te zeggen ben ik niet verzet op de hulp van de politie.

Er ontstond een kort stilzwijgen. De schoone Russin keek den zonderlingen bottelier aandachtig aan.

Eindelijk vroeg zij:

— Gij weigert nog steeds mij te zeggen, wie gij zijt?

— Ik weiger het niet, prinses — ik stel het alleen maar uit, antwoordde Raffles. Ik herhaal u, dat ik geneigd ben u mijn naam en kwaliteit te noemen, zoodra mijn taak hier is afgelopen.

— En gij wilt mij ook niet zeggen, waarom gij u aldus in gevaar begeeft, ter wille van vreemdelingen?

— Ten eerste om het gevaar zelf, prinses, waarvan ik zeer veel hou; ten tweede omdat ik het niet kan dulden, dat men een vrouw belaagt, en ten derde omdat ik hoop hier te Parijs bij deze gelegenheid in aanraking te komen met mijn doodsvijand, den man die dezen aanslag beraamd heeft en doet uitvoeren.

De prinses dacht wederom een oogenblik na en hernam: Gij zijt een zonderling mensch! Gij hebt mijn nieuwsgierigheid ten hoogste gaande gemaakt. Zooeven heb ik gehoord, dat gij voortreffelijk Russisch spreekt — gij moet dus een bereisd man zijn. Wat kan u toch wel bewegen deze taak te aanvaarden?

— Ik zeide het u reeds, prinses — mijn lust in avonturen!

— Maar dit avontuur kan u in groot gevaar brengen — in het ergste geval zelfs u het leven kosten! riep de prinses uit.

Raffles haalde de schouders op. Daaraan zou nog niet veel verloren zijn, prinses, zeide hij onverschillig. Misschien zult gij dit alles begrijpen als ik u mijn naam genoemd heb. Wellicht reeds over weinige dagen, want ik vermoed dat Picaseau er geen gras over zal laten groeien!

De prinses keek hem eenigen tijd zwijgend aan, met iets peinzends in haar blik en vroeg toen plotseling:

— Hoe oud zijt gij wel?

— Nu eens twintig, prinses, dan weder zestig, dat hangt geheel en al van mijn stemming af! Maar in werkelijkheid ben ik bijna veertig.

Hij wachtte even en vervolgde toen:

— Hebt gij nog iets te bevelen, prinses?

— Gij doet waarlijk alsof gij reeds vele jaren in mijn dienst waart, riep Dunja Soboleff op vroolijken toon.

Neen, mijnheer, ik heb u niets te bevelen. Ik wensch alleen maar dat ge mij voortdurend op de hoogte houdt van uw ontdekkingen.

— Dat spreekt vanzelf! Ik verzeker u dat er hier in huis niets zal geschieden of gij wordt er aanstonds van op de hoogte gebracht.

Nog een korte buiging en daarop verliet Raffles het vertrek. Hij begaf zich aanstonds naar de garage waar hij wist Charly te zullen aantreffen.

Inderdaad vond hij daar zijn jongen vriend, druk bezig met het schoonmaken van een fraaie landaulette! Maar hij was niet alleen!

Het kameniertje hield hem gezelschap!

De twee jongelieden schenen zelfs al vriendschap met elkander te hebben gesloten, want zij waren in tamelijk druk gesprek.

— Ik hoop toch niet dat ik stoer, vroeg Raffles ironisch.

— Dat weet ik nog zoo zeker niet, zeide Jeanne op vinnigen toon. Ik begrijp eigenlijk niet goed wat ge hier te maken hebt!

— Zeg eens meisje, je slaat een zeer brutalen toon fegeu me aan! riep Raffles verbolgen uit. Ik zou je raden te bedenken dat je met iemand spreekt, die je vader kon zijn!

— Zeg maar gerust mijn grootvader, riep de kamenier spottend uit.

Zij wendde zich tot den gewaanden chauffeur en haar stem had een geheel anderen klank toen zij vervolgde:

— Tot ziens, Mascha!

— Tot ziens, mijn duifje! riep Charly, terwijl hij de coquette Parisienne een kushandje toewierp.

Het volgend oogenblik was de kamenier verdwenen.

Raffles keek haar een oogenblik zwijgend na en wierp toen den jongen man een vragenden blik toe.

— Als ik zeg dat ik aan den grond genageld ben, zou dit beeld nog slechts ten deele weergeven wat er in dit oogenblik in mij omgaat, zeide hij. Toen ik jullie beiden voor de laatste maal bijeen zag, was er zwaar onweer aan de lucht en als ik mij niet sterk vergis is het nu niet anders dan botertje tot den boom. Je zult mij wel toegeven, dat dit wel wat heel vlug is.

— Neem je het mij kwalijk?

— Lieve hemel neen! Ik vind het integendeel uitste-

kend! Ga zoo door, mijn zoon, en alles zal zich ten beste schikken! Ik zie tot mijn genoegen, dat je afkeer voor zwart haar gelukkig reeds aan het verminderen is!

Maar dat was te veel voor den armen Charly.

Hij wierp den zwaren Engelschen sleutel, dien hij in de hand had, woedend neder, en riep uit:

— Ik wilde dat je me niet voor den gek hield! Ik speel deze comédie omdat je het mij verzocht had, maar niet met overtuiging dat kan ik je op een briefje geven.

— En zij? Het kameniertje? vroeg Raffles koeltjes. Charly haalde de schouders op.

— Dat weet ik niet! zeide hij onverschillig, daar heb ik niet mee te maken!

— Ik vraag verschooning, daarmee heb je juist zeer veel te maken! Het is noodzakelijk dat de jonge dame smoorlijk verliefd op je wordt, want ik zou wel willen, dat ze je in haar geheimen inwijdde!

— In welke geheimen?

— Doe niet zulke domme vragen, Charly! Natuurlijk in de geheimen van deze inbraak.

— En denk je dat ze dat doen zal?

— Ongetwijfeld als jij het maar goed aanlegt. Zij moet den indruk krijgen, dat je kneedbaar bent als was, en dat je misschien wel zoudt zijn over te halen en bij het plan behulpzaam zijn, om de prinses te bestelen! Ik hoop dat je goed genoeg zult kunnen comédie spelen, om dien indruk bij haar te wekken. Apropos — hoe kwam die jonge dame eigenlijk hier?

— Hoe wil ik dat weten? Zij stond eensklaps voor mijn neus.

— Je had haar dus niet geroepen?

— Edward, maak me niet dol, riep Charly woedend uit. Zij zeide dat zij maar eens kwam kijken en dat is alles!

— Nu, dan gaat alles uitstekend, zeide Raffles, terwijl hij zich in de handen wreef. Je gaat vanavond met haar in het Bois de Boulogne wandelen, je zult haar een plezier doen als je met haar de donkerste paadjes kiest, en ik zou je zeer dankbaar zijn, als je als de erkende minnaar van het lieve jonge kameniertje hier weder naar huis terugkeerde!

Charly keek zijn vriend zwijgend aan.

— Het is goed, zeide hij kortaf. Ik hoop maar dat je later zult bedenken wat ik voor je deed!

— Maar is het offer dan werkelijk zoo groot? vroeg Raffles hoofdschuddend. Toen ik nog zoo jong was als jij nu bent, zou ik mij met graagte voor zulk een onderneming hebben laten vinden! En nu ga ik weder aan

den arbeid want ik wil dien Picaseau eens wat op de vingers zien. Adieu — en denk aan vanavond!

Het volgende oogenblik had hij de garage reeds verlaten.

HOOFDSTUK VIII.

Professor Nicholson verschijnt.

De dag verliep zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Raffles had oogen en ooren goed opengezet, en zijn nieuwe bediende steeds gadegeslagen zonder opzien te baren.

En het was hem al spoedig duidelijk geworden, als hij het soms nog niet mocht weten, dat de man niet veel goeds in den zin had.

Hij zwierf vaak in de buurt van de werkkamer waar de brandkast stond, en trad vertrekken binnen, waar hij volstrekt niets te maken had.

Tegen het vallen van den avond trof Raffles hem in den grooten tuin aan, waar hij blijkbaar bezig was, den muur te bestudeeren, en naar een plek te zoeken die zich het best zou leenen, om er overheen te kunnen klimmen.

Raffles hield zich echter alsof hij dit volstrekt niets bijzonders vond, en hij had dan ook de overtuiging dat Picaseau hem volstrekt niet wantrouwde.

Wat de kamenier betreft het was duidelijk te zien, dat de ommekeer die er met den gewaanden chauffeur had plaats gegrepen haar zeer veel genoegen deed. Zij had 's avonds vrij gevraagd, niet zonder eenige aarzeling, daar zij reeds den vorigen avond was uitgeweest, maar tot haar blijdschap had de prinses, bijtijds door Raffles gewaarschuwd, haar verzoek aanstonds ingewilligd.

Charly Brand had niet veel gezegd, toen hij dien avond om half twaalf zijn slaapkamer betrad, en daar Raffles op hem vond wachten, maar aan zijn gelaat

had de Groote Onbekende wel gezien, dat dit eerste teedere samenzijn reeds resultaten had opgeleverd.

Ook de volgende morgen verstreek, zonder dat er zich iets merkwaardigs voordeed.

Noch de kamenier, noch Picaseau vermoedden ook maar een oogenblik, dat zij het onderwerp waren van een nauwlettend toezicht, dat geen oogenblik verzwakte.

Het was omstreeks twee uur in den middag, en de bedienden waren juist gereed met hun eigen diner, dat plaats vond in het groote gemeenschappelijke vertrek naast de keuken, toen Picaseau op Raffles toetrad, en hem onderdanig vroeg, of hij dien middag een paar uren vrij mocht hebben, teneinde een ziek familielid te bezoeken.

De gewaande bottelier trok aanvankelijk een bedenkelijk gezicht, maar antwoordde daarop:

— Je kunt over een half uur gaan, — maar zorg dat je niet langer weg blijft dan een paar uur, want je moet weten dat de prinses niet van zulke familiebezoeken houdt.

Picaseau maakte een onderdanige buiging, maar Raffles ging aanstonds Charly opzoeken.

Hij vond den jongen man weder in de garage, ditmaal alleen. Het gebouw, dat plaats bood voor een zestal auto's, stond achter in den grooten tuin en kwam met twee breede deuren op de Rue de la Boëtie uit.

Hij trad vlug op den jongen man toe, die bezig was met de fraaie acht-persoons Limousine schoon te maken en sprak fluisterend:

— Laat dit varen, Charly, en maak je aanstonds gereed om Picaseau te volgen!

— Gaat hij dan heen?

— Hij heeft verlof gevraagd, een ziek familielid te gaan bezoeken. Dat is natuurlijk maar een praatje, er zit wat anders achter! Wij moeten bepaald weten wat hij voornemens is.

— Moet ik mij vermommen?

— Zonder twijfel! Als Picaseau je herkende, zou alles verloren zijn! Verkleedt je b.v. als vodderaper, als apache, het komt er niet op aan als wat, en wacht hem op, voor de deur! Over vijf-en-twintig minuten zal hij het huis verlaten.

— Maar waar kan ik mij verkleeden, zonder dat iemand in huis het merkt?

— Hier in de garage! Ik zal aanstonds wat kleederen en eenige pruiken hierheen smokkelen!

Raffles snelde weder heen en keerde een oogenblik later terug met eenige kleederen, welke hij onder zijn eigen goed verborgen had.

Binnen tien minuten had Charly zich geheel en al onkenbaar gemaakt, en zelfs Jeanne Chaudois zou hem niet herkend hebben.

Raffles opende de beide groote deuren, wierp een onderzoekenden blik naar buiten, overtuigde zich dat er niemand in de straat was, en zeide toen:

— Maak vlug dat je weg komt, over een paar minuten vertrekt Picaseau! Houdt hem tot iederen prijs in het oog — ik reken op je schrandereid!

— Ik beloof het je!

Charly snelde weg.

Raffles ging door den tuin het huis weder binnen en nam voor een der ramen plaats, die op de straat uitzagen.

Hij stond daar nauwelijks, of hij zag Picaseau uit het huis komen, het terras afdalen, het hek openen en daarop met vlugge schreden de Champs Elysées afloopen, in de richting van de Place de la Concorde.

Maar nauwelijks was hij honderd stappen ver of Raffles zag hoe Charly, in een afgedragen plunje gestoken, op zijn beurt de richting van het beroemde Parijsche plein insloeg, op eenigen afstand van den gevaarlijken bandiet.

— Het is goed dat hij een penning van de Parijsche recherche bij zich heeft, bromde Raffles in zich zelf.

Want Picaseau moet wellicht in een of ander deftig huis zijn, waar men Charly in die kleeren niet zou toelaten.

Er verliepen eenige uren.

In het groote huis was het stil.

De prinses was in haar equipage uitgereden om eenige bezoeken af te leggen.

Omstreeks half vijf, toen Raffles in de keuken eenige bevelen gaf aan de keukenmeid, voelde hij zich plotseling op zijn schouder tikken.

Hij wendde zich om en zag tot zijn verbazing Charly voor zich staan, in zijn vermomming als chauffeur.

De jonge man gaf hem een wenk, welken hij aanstonds begreep.

Zij verlieten beiden zoo spoedig mogelijk de keuken en begaven zich naar den tuin, achter het huis gelegen.

— Welnu — ben je geslaagd? vroeg Raffles zoodra zij zich veilig wisten. Heb je Picaseau kunnen volgen?

— Ja, maar het ging niet zonder moeite! Een paar keer was hij bijna ontsnapt!

— Waar ging hij heen?

— Naar een soort wijnhuis in het Quartier Latin.

— Zeker om er iemand te ontmoeten?

— Je hebt het geraden! En wien denk je wel?

— Hoe kan ik dat weten?

— Professor Nicholson!

— Wat zeg je! Is die hier te Parijs?

— In eigen persoon! Ik herkende hem onmiddellijk, toen ik op de hielen van onzen valschen bediende het wijnhuis binnentrad. Hij wachtte hem zeker, want zij verdwenen dadelijk in een soort opkamertje.

— Maar wat komt hij hier doen?

— Hij wil de zaak persoonlijk leiden! Hij is blijkbaar bevreesd, dat het zonder zijn hulp niet gaat, of hij wil zijn prestige, dat danig geschokt is door jou toedoen, onder zijn sujetten weder herstellen!

— Hoe weet je dat? Je kon toch hun gesprek niet af-luisteren!

— Toch wel! Naar het opkamertje leidde een trap van zes of zeven treden. Het was daar erg donker in dien hoek. Ik ging vlag bij de trap zitten, maar maakte gebruik van een oogenblik dat de waard niet op mij

lette, om ongemerkt de voortreffelijke kleine microfoon voor de deurreet te leggen, welke Henderson onlangs voor ons vervaardigd heeft! Het toestelletje is niet grooter dan een groote hazelnoot, en de electricische draad zoo dun als een hoedsnoer! En zodoende kon ik alles afluisteren, terwijl ik vooroverleunde met beide ellebogen op tafel, en den ontvanger in de palm van mijn hand verborgen tegen mijn oor drukte!

— Kranig gedaan! Picaseau had waarschijnlijk een waarschuwing gekregen van de kamenier!

— Dat denk ik ook.

— En waar spraken zij over?

— Over de inbraak!

— Een domme vraag deed ik daar! Natuurlijk waarover zouden zij anders praten! En wanneer zal die plaats vinden?

— Vannacht!

— Zoo spoedig reeds? Dan moeten we het toeval zegenen, dat ons dien schurk deed volgen! En hoe luiden hun plannen?

— O, daarin vervul ik een groote rol! antwoordde Charly ironisch. Je moet weten dat de liefde van de kamenier voor mijn persoon toch niet zoo geheel belangeloos is. Zij hebben haar namelijk op mij afgezonden, nu ik mijn „schuchterheid” eensklaps heb laten varen, om mij vanavond den sleutel van de groote garagedeuren afhandig te maken.

— Duivels!

— Eenmaal daarbinnen, kunnen zij vrij gemakkelijk binnenshuis komen, door de tweede garagedeur te forceeren, het park door te gaan, en met een ladder het balkon te bereiken van de werkkamer en het boudoir.

— Heel schrandere bedacht! Maar hoe dacht die zwarte duivelin je den sleutel af te nemen?

— Door mij over te halen, een glas wijn met mij te drinken, waarin zij een bedwelmend poedertje zou mengen. Ik hoop dat wij het zoo ver niet laten komen, Edward!

— Pardon, zoover komt het zeker, Charly! Ik reken er op, dat je wel weg zult weten met dat glas wijn, en je versuft zult kunnen houden!

— Ik moet mij dus den sleutel laten afnemen?

— Natuurlijk!

— Maar dan komen zij binnenshuis!

— Dat is immers het doel, domkop! Als zij niet op

heeterdaad betrapt worden, kunnen wij het spel wel als verloren beschouwen!

— En doen we het alleen?

— Als alles achter den rug is, kunnen we de politie het vuile werkje laten opknappen! Komt Nicholson dus mede?

— Dat heb ik althans uit het gesprek begrepen, maar ik weet niet, of hij hier persoonlijk zal inbreken!

— Ik hoop, dat hij het doet! Het zou mij heel wat waard zijn, den hooggeleerden bandiet in persoon te kunnen snappen! Hoet laat gebeurt het?

— Dat hangt er van af, wanneer de wijn zijn werking op mij zou hebben uitgeoefend! Zij blijven buiten op wacht staan, totdat de kamenier het raam van haar kamer opent, dat op de stille Rue de la Béotie uitziet, en even met haar zakdoek wuift. Dat is het teeken dat Picaseau binnen vijf minuten de garagedeuren zal openen. Hij zou natuurlijk de straatdeur wel kunnen openen, maar die wordt op het nachtslot gedaan, en de bottelier — dat ben jij! — heeft den sleutel, terwijl er dan bovendien het sterk verlichte hek nog is!

— Dan moet in die vijf minuten alles zijn afgevoeren! Zoodra je met de kamenier alleen bent, maak je je van haar persoon meester, bindt en knevelt haar, en sluit haar in haar kamer op. Je begeeft je dan aanstonds naar de werkkamer der prinses. Ik zal haar dadelijk gaan waarschuwen. Het is een groot geluk dat zij zulk een vastberaden, moedige vrouw is! En ook Henderson moet gewaarschuwd worden. Wij zullen zijn hulp en zijn sterk vuisten noodig hebben. Met hoeveel denken zij te komen?

— Vijf personen, Picaseau en Nicholson inbegrepen!

— Maar dan zal het kinderspel zijn! Ik geneer er mij bijna voor, het tegen zulk een klein troepje op te nemen!

— Wij hebben Nicholson nog niet! Bedenk dat hij ons reeds eenige malen op 't uiterste oogenblik ontkomen is!

— Evenals wij hem herhaaldelijk ontkomen zijn! Maar vannacht hoop ik de sterkste te zijn. En nu naar binnen, anders baart het argwaan, als men ons samen zoo lang mist.

De beide vrienden begaven zich binnenshuis en Raf-

fles bracht de prinses dadelijk op de hoogte van de plannen der booswichten.

Zij luisterde aandachtig toe, slechts een weinig bleeker dan gewoonlijk, en zeide toen, glimlachend:

— Ik ben zeker, dat het plan mislukken zal! Hebt gij de politie reeds gewaarschuwd?

— Die wordt pas gehaald, als wij de vogels geknipt hebben, prinses. Wij kunnen het met ons drieën gemakkelijk af. Ik verzoek u echter te blijven waken, want wij zullen nog wel een getuige noodig hebben.

— Maar de politie zal toch aan uw getuigenis wel genoeg hebben! riep de Russin verbaasd uit.

— Misschien niet, prinses! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Ik vind het beter dat gij de schurken zelven overlevert — hoogstens kan er nog een zeer vertrouwd bediende bij zijn.

— Zooals ge wilt! zeide de prinses hoofdschuddend.

Het was twee uur in den nacht, toen Charly, in de kamer van de kamenier, behendig het glas wijn dat zij voor hem had ingeschonken, onder de tafel leeg goot en weder vulde uit een klein fleschje, dat hij tot dit doel bij zich droeg.

Een paar minuten later zakte hij van zijn stoel, schijnbaar bewusteloos.

Snel trad Jeanne op hem toe, doorzocht haastig zijn zakken, en haalde er den sleutel van de garage uit. Zij opende de deur, trad even op de gang, en wenkte Picaseau, die op eenigen afstand op de loer had gestaan.

— Hier is de sleutel! fluisterde zij. Haast je!

Zij sloot de deur weder, opende het raam, boog zich naar buiten, en wuifde even met haar zakdoek.

Maar nauwelijks had zij het venster weder gesloten of Charly, die onhoorbaar overeind was gekomen, trad achter haar, met de revolver in de vuist.

Het meisje onderdrukte met moeite een gil, en werd zoo wit als krijt, toen zij zich omwendde en den bewusteloos gewaande eensklaps voor zich zag staan.

— Ga daar zitten! beval Charly rustig. Geen geluid en geen beweging of het zou je berouwen. Open je mond — zoo, nu dezen doek er in! Steek je handen uit — prachtig! Ik hoop dat deze touwen je geen pijn zullen doen! Over een half uur zal men je trouwens wel komen halen!

Charly had de kamenier, die hem met vlamme oogen had aangekeken, vlug gekneveld en geboeid.

Hij verliet nu haastig het vertrek en begaf zich aanstonds naar het werkvertrek, waar Raffles en Henderson hem reeds wachtten.

— Alles in orde! zeide Charly.

— Uitstekend! fluisterde Raffles.

Hij trad naar het venster en keek door de reet van de gordijnen.

— Daar komen zij al aan met hun ladder! ging hij voort. Verberg je achter de meubels, vrienden — zij kunnen over eenige minuten hier zijn!

Iedereen zocht een schuilplaats op.

Nog eenigen tijd bleef het stil.

Toen klonk het zacht geluid van ijzer over steen — de ladder werd tegen de balustrade van het balkon gezet.

En daarop ging een der breede deuren langzaam open.

Vijf gedaanten, het gelaat half door zwarte doeken verborgen, slopen binnen. De voorste droeg een lanterna die een zwak licht verspreidde.

Een zacht gefluister klonk, bijna onverstaanbaar.

Maar eensklaps baadde het vertrek in licht, en een heldere, bevelende stem klonk:

— Handen op!

Raffles stond bij den schakelaar van het electrisch licht, in iedere hand een revolver.

Een kreet van woede liet zich hooren.

Charly en Henderson traden op hun beurt te voorschijn, eveneens gewapend.

— Boeit hen, vrienden — en haast u! beval Raffles.

In een oogwenk waren de boeien om de polsen der bandieten geklonken.

Raffles trok hun een voor een de doeken van het gelaat.

Bij den laatste der vijf schurken gekomen riep hij uit:

— Wel, dit is zoowaar — kennen wij elkander niet, mijn waarde professor?

Een heesche kreet van woede en haat was het enige antwoord.

De tusschendeur ging open, en Dunja Soboleff trad het vertrek binnen, een weinig bleek, maar vastberaden.

Zij wierp een blik op de vijf geboeide bandieten, en wendde zich toen tot Raffles:

— Ik dank u, mijnheer, voor uw goede diensten! Gij hebt mij voor groote schade en misschien wel voor erger behoed!

Een hartelijk gelach deed haar plotseling ophouden.

— Gij schijnt dien man niet te kennen! liet de stem van professor Nicholson zich hooren. Welnu, laat ik hem u dan even mogen voorstellen. Die man is John Raffles, de gentleman-inbreker!

Lang bleef het stil in het vertrek.

De prinses was nu doodelijk bleek geworden en staarde Raffles met groote, verschrikte oogen aan.

— Is dat — is dat waar, mijnheer? vroeg zij toen met haperende stem.

— Ja, prinses, antwoordde Raffles hooghartig. Nu beseft gij zeker, waarom ik u niet wilde zeggen wie ik was, voor mijn taak ten einde was gebracht! Wellicht

zoudt gij mijn diensten niet hebben aanvaard, en dat wilde ik tot iederen prijs voorkomen! Misschien begrijpt gij nu ook, waarom ik minder gesteld was op inmenging van de politie — — —

Hij trad op de telefoon toe, en sprak eenige woorden. Toen vervolgde hij:

— Nu is de recherche gewaarschuwd. Zij kan over een kwartier hier zijn. Over tien minuten verlaten ik en mijn vrienden dit huis. Wek intusschen al uw bedienden en laat hen vooral gindschen schurk — hij wees op Nicholson — goed in het oog houden. Hij is een sluwe schavuit en zeer gevaarlijk. En nu zeg ik u vaarwel, prinses, en ik verzoek u slechts één ding: denk niet al te slecht over John Raffles, die toch ook wel eens iets goeds verricht!

De volgende aflevering (No. 257) bevat:

De Moord in de Huurkazerne.

In den

ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen onderscheidenlijk van

Raffles

ook wel genaamd Lord Lister, de gentleman-dief,

In fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

Nick Carter,

sensationele detective-verhalen

In fraai gekleurden omslag

15 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill

De avonturen van den grooten woudlooper door hem zelf verteld

In fraai gekleurden omslag

15 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

HET VREEMDENLEGIOEN.

Boeiende schetsen uit het leven van een Hollander in Afrika,

In fraai gekleurden omslag.

15 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRODER (BARBAROSSA) en C. BENIMA.

In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

DE DEMON DER BOLSJEWIKI.

door BARBAROSSA.

In fraai gekleurden omslag.

15 cents per nummer.

De bekwame pen van den heer SCHRÖDER heeft een treffende gebeurtenis uit de Russische revolutie tot een spannend verhaal weten om te tooveren. In 6 afleveringen is dit prachtwerk alom verkrijgbaar.

Als oorlogslectuur ook zeer aan te bevelen:

Jules Verbeke

De Oorlogsspion.

Romantische beschrijving van den oorlog gedurende het jaar 1915.

36 nummers.

In prachtige omslag 10 cents per nummer.

België's verwoesting.

Achter de Schermen.

Romantisch verhaal over de aanleiding tot de grooten oorlog.

9 nummers — 10 cents per nummer.

Prachtige omslag.

Onthullingen door een Staatsman.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

